

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 628

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουλίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χ. Ψ. Ω., ἀπομνημονεύματα ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, κατὰ τὸ ἀγγλικόν. — Εὐγενίου Σκοῦβ : ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΤΟΥΥΡΓΟΣ. — R. Jopffer : Ο ΛΟΦΟΣ ἈΝΤΕΡΝ. — ΔΙ' ΕΝ ΦΙΛΗΜΑ διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῶν καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

Χ. Ψ. Ω.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Ἡθίλησα νὰ τρέξω ἀμέσως εἰς τὸν κήπον, νὰ δώσω τὸ δόμινον εἰς ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον πράγματι ἀνῆκε, καὶ νὰ φύγω πάραυτα ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μαῦρον δόμινον διέβη ἔμπροσθέν μου, τὸ ὅποιον μὲ ἐστέρησε μὲν τῆς συντρόφου μου, μὲ ἐκράτησεν ὁμῶς καὶ εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἐσταμάτησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐψιθύρισε διὰ τραχείας φωνῆς εἰς τὸ οὖς μου :

— Νὰ προσποιηταί τις τὸν κίβδηλον, ἐνῶ εἶνε ἀγαθός, δυνατὸν βεβαίως νὰ παρεξηγηθῇ.

Καὶ συγχρόνως ἀπέσυρε τὴν δεσποινίδα Κάρρην τοῦ βραχιόνος μου.

Ἀνεσκήρτησα, ἀναγνωρίσας εἰς τὸν τόνον ἐκεῖνον τῆς φωνῆς φίλον, καὶ ἐπομένως, ἀφοῦ δὲν ἠδύναμην νὰ φύγω χωρὶς νὰ διεγείρω ὑποψίαις,

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀπήντησα, ἐλπίζων διὰ τῆς ἀποτόμου ἐκείνης ἀπαντήσεως νὰ διακόψω τὴν νέαν συνομιλίαν καὶ κερπήσω τάχιστα νὰ ἀπελευθερωθῶ.

Ἄλλ' ὑπῆρχέ τι εἰς τὴν ἀπάντησίν μου, τὸ ὅποιον διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μαῦρον δόμινον, καὶ τόσῳ τὸν συνεκίνησεν, ὥστε τὰ ἀποτελέσματ' ἦτο ἀντίθετον ἀφ' ὅ,τι τὸ ἐφαντάσθην.

— Μοῦ διεγείρεις πολλὰς ὑποψίας μὲ τὴν ἀπάντησίν σου, ἀνέκραξεν ὁ φίλος μου, ὠθῶν με ἐλαφρῶς ὀπισθεν τοῦ πλήθους. Εἶχον πάντοτε τὰς ἀμφιβολίας μου, περὶ — περὶ.

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησε ζητῶν τὴν κατάλληλον φράσιν, εἶτα ἐπανάλαβεν :

— Περὶ τοῦ ὅ,τι ἐπραξες, περὶ τοῦ ὅ,τι εἶπες. Δὲν ἤρμωζεν εἰς σέ, ἀλλὰ τώρα ἀρχίζω νὰ ἀντιλαμβάνωμαι πιθανότητας, αἱ ὅποιαι ἴσως θὰ ἐξηγήσουν πολλὰ πράγματα, ἀκατανόητα μέχρι τοῦδε. Ἰωσήφ, παιδί μου, δὲν εἶπες ποτὲ ὅτι εἶσαι ἀθῶος, ἀλλά...

— Ποῖος ἦσαι ; ἠρώτησα τολμηρῶς, παρατηρῶν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰ ὅποιοι ἔλαμπον διὰ τῆς προσωπίδος. Εἰς

συζήτησιν παρομοίων ὑποθέσεων, θὰ ἦτο τρομερὸν νὰ συμβῇ λάθος.

— Καὶ δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν θεῖόν σου, Ἰωσήφ μου ; ἠρώτησε μετὰ τόνου λυπηροῦ ἄμα καὶ ἐκπληκτικοῦ, μὴ συμφωνοῦντος διόλου μὲ τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐνδυμασίαν μαχητοῦ τὴν ὅποιαν ἐφόρει. Ἦλθα ἀπὸ τὸ Χολοσεὺλ ἐπίτηδες, διότι μοὶ εἶπεν ἡ Κάρρη, ὅτι θὰ ἔκαμνες τελευταίαν ἀπόπειραν, διὰ νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα σου. Εἶνε ἐδῶ καὶ ἡ Ἐδίθ, ἐψιθύρισε φέρων τὸ πρόσωπον πλησίον τοῦ ἰδιοῦ μου. Δὲν ἤθελε νὰ λείψῃ, ἂν καὶ ὅλοι ἐφοβήθημεν μήπως προσεθῇ. Αἱ συγκινήσεις εἶνε ἀλλεπάλληλοι. Δυστυχῆς κόρη ! Αὐτὴ ποτὲ δὲν ἀμείβαλλε, καὶ ἂν αἱ ὑποψίαι μου εἶνε βάσιμαί...

— Ἡ Ἐδίθ ; διέκοψα, ἡ Ἐδίθ ;

Ὑπὸ τὰς περιστάσεις αὐτὰς ἦτο τὸ τελευταῖον πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐπεθύμουν νὰ συναντήσω.

— Ποῦ εἶνε ; ἠρώτησε τεταραγμένος.

Καὶ προσεπάθησα νὰ ὀπισθοχωρήσω, ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἀρπάζων με ἐκ τοῦ βραχιόνος, μὲ ἐκράτησεν εἰς τὴν θέσιν μου.

— Δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν, μείνε ἡσυχος δι' αὐτό, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὀρθόν νὰ τὴν ἀναζητήσῃς. Δὲν θὰ τὴν ἐγνωρίζεις μὲ τὴν προσωπίδα. Ἐκτός τούτου, ἂν μείνης ἡσυχος, θὰ ἔλθῃ μόνη της.

Αὐτὸ ἐφοβούμην ἀκριβῶς, ἀλλὰ ρίψας τὸ βλέμμα περὶζ δὲν παρετήρησα ὑποπτον κυρίαν προσωπίδοςφόρον. Ὄθεν ἀπεφάσισα νὰ ἀποδιώξω τοὺς φόβους μου, καὶ νὰ προχωρήσω εἰς ἀνάπτυξιν ἰδέας, ἡ ὅποια διαρκῶς εἶχε καταλάβει τὸν νοῦν μου.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπον.

— Καὶ ὠθήσα ἤδη αὐτὸν ὀπισθεν παραπετάσματος τοῦ πλησίον εὐρισκόμενου παραθύρου.

— Ἄς περιμένωμεν ἐδῶ, ἐπανάλαβον, καὶ ἐν τῷ μεταξύ θὰ ρεῦ εἶπες ποῖαι εἶνε αἱ ὑποψίαι σου, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ἐπλησίασε καὶ ἡ ὥρα νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια. Ποῖος ἤμπορῶσε καλλίτερον ἀπὸ σὲν ἂ μὲ βοηθήσῃ ;

— Αυτό εἶνε ἀληθές, εἶπε μετὰ μεγίστης προθυμίας.

Καὶ κατέβησε τὴν φωνήν, κάμων δὲ καὶ ἐμφαντικὸν νεῦμα.

— Ὑπάρχει λοιπὸν κῆτι, προσέθεσε, τὰ ὅποιον ποτὲ δὲν ἐφανερώθη. Ἡ Ἐδὶθ εἶχε δίκαιον λοιπὸν ὅταν ἔλεγεν ὅτι δὲν ἀφῆρες τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ πατρός σου ;

Ἐσταμάτησε καὶ μὲ προσέβλεψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὑπεκρεώθη νὰ ἀπαιτήσω τι, καὶ ἐξέλεξα ἀπάντησιν ἀμφίβολον.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾶτε ! ἐψιθύρισα, ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον μετὰ μεγίστης ταραχῆς.

Δὲν ὑπώπτευσε τὸ στρατήγημα.

— Ἀλλὰ, παιδί μου, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ πάλιν. Ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ ἐξαγάγω ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν, πρέπει νὰ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν εἶνε ὅπως νομίζω, ἐξηγεῖται τότε διατὶ καὶ τώρα δισταζεις. Εἶσαι γενναῖος καὶ ζωηρός, ἀλλ' ἡ γενναϊότης δύναται νὰ ὑπερβῆ τὰ ὄρια.

— Θεῖε, ἀνέκραξα, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ ψιθυρίζων μετὰ τρόμον εἰς τὸ οὖς του, ποῖαι εἶνε αἱ ὑποψίαι σου ; Ἐὰν τὰς ἀκούσω, ἴσως δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ ὁμιλήσω.

Ἐδίστασεν, ἔρριψε βλέμμα περίξ, ἐπλησίασε τὸ στόμα του εἰς τὸ οὖς μου καὶ ἐψιθύρισε :

— Ἐὰν ἐμόλυνον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρτλεῦ μὲ ἄτι, θὰ σοὶ εἶπω, θὰ ἐκπλήττεσο ;

Μετὰ προσποιητῆς ἐκπλήξεως ὀπισθοχώρησα ἔντρομος.

— Νομίζεις... ἤρχισα τρέμων καὶ ἐσταμάτησα.

— Ὅτι αὐτὸς τὸ ἔπραξε ; ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνος, καὶ ὅτι σὺ, γνωρίζων ὅτι ὁ πατήρ σου τὸν ἠγάπα, καὶ εἶχε τὰς ἐλπίδας του εἰς αὐτόν, ἔδωσες νὰ ἐνοσῆσουν ὅτι ἦσο ὁ δράστης ;

— Ἀχ ! ἀνεφώνησα βαθέως στεναζάς, ὡς ἀνακουφισθείς. Αἱ ὑποψίαι τοῦ θεοῦ Ἰωσήφ εἶνε σπουδαῖαι. Πρέπει νὰ τὰς ἀκούσω.

Ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς καὶ μετ' αὐξούσης προθυμίας ἐξηκολούθησε ψιθυρίζων ταχέως εἰς τὸ οὖς μου :

— Δὲν ἔχω δίκαιον, παιδί μου ; Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ μυστικὸν τῆς διαγωγῆς σου ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἡμέρας μέχρι σήμερον ;

— Μὴ μὲ ἐρωτᾶς, καὶ πάλιν ἰκέτευσά. Διατὶ θεωρεῖς ἀναγκαῖον ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἔπραξεν εἰς ἐκ τῶν δύο ; Τί ἐγνώριζες καὶ εἶσαι τόσῳ βέβαιος ὅτι ἡ ἐγὼ ἢ ἐκεῖνος ἔπραξε τὴν ἄτιμον ἐκείνην πράξιν ;

— Τί ἐγνώριζον ; ὅ,τι ἐγνώριζον ὅλοι. Ἰδοῦ, ὁ πατήρ σου ἀκούσας μίαν νύκτα θύρουθον εἰς τὸ γραφεῖόν του διηυθύνθη ἡσύχως πρὸς τὴν συγκοινωνοῦσαν θύραν τοῦ δωματίου, διὰ νὰ ἀκούσῃ τί συνέβαινε. Ἐπειτα διέβη τὸν διάδρομον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐμένατε καὶ εἰ δύο ἀδελφοί. Τεταραγμένοι ἤναψε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κηρίον, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν εἶχε κανεὶς ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀφαιρέσῃ τὰ ἐκεῖ ὑπάρχοντα γραμματῖα, ὅτε πληγεὶς διὰ μαχαίρας ἔτρεξε κικῶς ἔχων πρὸς τὸ δωμάτιόν σας καὶ εὔρε τὸν μὲν ἀδελφόν σου, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενά, κοιμώμενον, ἐνῶ σὺ ἦσο ἐρυθρὸς καὶ μετὰ βίας τὸν παρετήρηεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τότε χωρὶς νὰ δισταῖς σὲ κατηγόρησεν ἐπὶ κλοπῇ, καὶ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ εἰς τὸ δωμάτιον. Εὔρε τὰ γραμματῖα, ὡς ὅλοι γνωρίζομεν, ἐντὸς ἑρμαρίου καὶ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης σου, καὶ ὅταν σὲ ἠρώτησεν

ἂν σὺ τὰ ἔβαλλες ἐκεῖ, ἔμεινες ἄφωνος. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι οὔτε τὴν στιγμήν ἐκείνην οὔτε κατόπιν ἠρνήθης ὅτι ἦσο σὺ ὁ κλέπτης.

«Ναί», μετὰ λύπης προφερθέν, ἦτο ἡ μὴν μου ἀπαντησίς, τὴν ὅποιαν ἐτόλμησα νὰ δώσω.

— Ποτὲ δὲν κατορθώθη ν' ἀμφιβάλλῃ ὁ πατήρ σου περὶ τῆς ἐνοχῆς σου. Τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ τὸ μαχαίριον, τὸ ὅποιον εὔρεθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν τοῦ πατρός σου, ἦσαν ἐνδείξεις ἐναντίον σου, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πατρός σου. Ἐγὼ ὅμως καὶ τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν καὶ πάντοτε ἔλεγον ὅτι τὸ πρόσωπόν σου δὲν ἐξέφραζεν ἐνοχὴν, ἀλλὰ σταθερότητα καὶ ἀποφασιστικότητα. Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ὑποπτεύσω τὴν φοβεράν ἀλήθειαν, παιδί μου, εἰ ὁ ἄλλως ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἄφινά νὰ πέσης θῦμα τῆς καλωσύνης σου, καὶ νὰ ἀποβληθῆς τῆς οἰκίας τοῦ πατρός σου ὡς κακοῦργος. Μόνον χάριν τῆς Ἐδὶθ ὠμίλησα. Τί ἀγαπητὴ κόρη !

— Ἀλλὰ... ἀλλὰ—εἶπον διακεκομμένως, διὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἦτο δυνατόν, κατὰ τὰ ὀλίγα λεπτά, τὰ ὅποια εἶχον καιρὸν—διατὶ ὑπώπτεύθης τόσον ἀργά, διατὶ δυσπιστεῖς τώρα διὰ τὸν Ἀρτλεῦ ἐνῶ τότε στένεβαινεν τὸ ἐναντίον.

— Πράγματι δὲε τὸ ἐννοῶ καὶ ἐγὼ ὅσως ἡ διηνεκῆς ἀποστροφή τῆς Ἐδὶθ πρὸς τὸν ἀδελφόν σου συνέτεινε κάπως πρὸς τοῦτο. Καὶ ἀκόμη καὶ τώρα εἶνε ψυχρὸς, ἐνῶ σὺ διατηρεῖς τὴν παιδικὴν σου ἀφέλειαν καὶ στοργήν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια... Κατόπιν ἠγέρθησαν αἱ ἀμφιβολίαι μου ζωηρότεραι, καί... καί... καλὰ, δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί συνέβη, ἀλλὰ θὰ σὲ πιστεύσω, ἂν βεβαιώσης ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦτο ὁ δράστης τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, καὶ πολὺ περισσότερο θὰ σὲ πιστεύσῃ ὁ πατήρ σου, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τώρα τὴν αὐτὴν ἰδέαν διὰ τὸν ἄμεμπτον χαρακτῆρα τοῦ Ἀρτλεῦ ὡς ἄλλοτε, καί... καί...

Αἰφνιδίᾳ κίνησις τοῦ πλήθους ἐσταμάτησε τὰς ἐκμυστηρέσεις τοῦ θεοῦ. Ὑψηλὴ χαρίεσσα γυνὴ, ἐνδοδυμένη λαμπρὰν λευκὴν στολὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ διηυθύνετο πρὸς ἡμᾶς.

— Νὰ ἡ Ἐδὶθ, ἀνέκραξε. Ζητεῖ τὸ κίτρινον δόμινον μὲ τὰς μαύρας φανταστικὰς μορφάς, ὑπὸ τὸ ὅποιον, τῆς εἶπον, κρύπτεται ὁ ἐραστὴς τῆς. Θέλεις νὰ τὴν φέρω ἐδῶ ; ἢ περιμένεις ἕως ὅτου νὰ μᾶς ἴδῃ ;

— Θὰ περιμένω, ἀπεκρίθη ἡσύχως, ὀπισθοχωρῶν ἐτι πρὸς τὸ παράθυρον, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δραπετεύσω, ἂν μοὶ παρυσιάζετο εὐκαιρία.

— Ἰδοῦ τὴν, ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας γέροντος Ἑβραίου, τὸν ὅποιον φαίνεται εἰλκυσαν τὰ ἀργυρὰ κοσμήματα. Ἐὰν μὲ ἄφινες μόνον θὰ ἤμην πολὺ ὑπόχρεως. Αἱ συναντήσεις βλέπεις δύο ἐραστῶν δὲν ἐνδιαφέρουν τρίτον.

— Ἀλήθεια, κατέργαρε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Καλὰ, καλὰ, ἔχεις δίκαιον. Ἀλλὰ δὲν μοὶ εἶπες τίποτε ἀκόμη.

— Μετὰ μίαν ὥραν θὰ σοῦ τὰ εἶπω ὅλα, εἶπον ταχέως. Θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν πατέρα μου εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἀφοῦ ἀκούσῃ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐλθῆτε καὶ σεῖς καὶ τότε τὰ πάντα θὰ ἐξηγηθῶν.

— Αὐτὸ εἶνε δίκαιον, ὁ πατήρ σου ἔχει δικαίωματα. Ἀλλὰ, Ἰωσήφ, παιδί μου, ἐνθυμῶ ὅτι δὲν ἔχω μεγάλην ὑπομονὴν καὶ μὴ μὲ ἀφίσης νὰ σὲ περιμένω πολλὴν ὥραν.

Καὶ ἀφοῦ μοὶ ἐσφιγξέ θερμῶς τὴν χεῖρα ἐξῆλθε τοῦ παραπετάσματος καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τοῦ πλήθους.

Δὲν εἶχεν ἔτι ἀπομακρυνθῆ καὶ πάραυτα ἦνοιξα τὸ παράθυρον.

— Ἐρθασεν ἡ κατάλληλος στιγμή διὰ νὰ παρουσιασθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ πραγματικὸς Ἰωσήφ, ἦτο ἡ πρώτη μου σκέψις. Ἐπραξα δι' αὐτὸν ὅ,τι αὐτὸς ὡς εὐγενὴς πιθκνὸν ποτέ δὲν θὰ ἔκλυε. Ἐμαθον ἀπὸ τὸν γέροντα αὐτὸν σοβαρὰ νέα καὶ προετοίμασα τὰ πάντα ἐναντίον τοῦ Ἄρτλεῦ. Ἀλλὰ τὸ ἐρωτικὸν μέρος εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, καθὼς καὶ ἡ συνάντησις μετὰ τοῦ ἐξοργισμένου πατρὸς εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη δι' ἀντικαταστάτου, ὥστε ἅς γείνη ἀλλαγὴ προσώπων.

Καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὰς συνεπειὰς ἠτοιμάσθην νὰ πηδῶ ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅτε αἴφνης ἔρριψα βλέμμα ἐκτὸς καὶ εἶδον ὅτι εὐρισκόμην εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

— Καλὰ, ἀνέκραξα ὑπισθοχωρῶν ταχέως, αὐτὸ τὸ πῆδημα εἶνε πολὺ μεγάλον!

Καὶ μετὰ σιναισθήσεως ὅτι ἔπεσα εἰς παγίδα προσεπάθησα νὰ κλείσω τὸ παράθυρον.

— Ἰωσήφ!

Τὸ ὄνομα ἐκεῖνο προεφῆθη χαμηλοφώνως καὶ μὲ γλυκυτάτην φωνήν.

Ἐστράφη καὶ ἔχαιρέτισα μετὰ προσποιητῆς θερμότητος τὴν κυρίαν, μὲ τὴν λευκὴν ἐνδυμασίαν.

— Ἐνόμιζες ὅτι δὲν θὰ ἠρχόμην ποτέ. Ἰωσήφ; Ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ κατώρθωσα. Αὐτὸς ὁ Ἄρτλεῦ εἶνε τὸσον ὑποπτος — μὲ παρετῆρει μὲ μεγάλῃ ἐπιμονῇ. Αὐτὴν τὴν στιγμήν μόνον τοῦ ἀπέσπασα τὴν προσοχὴν. Ἐὰν εὐρίσκεισ ἀλλοῦ, νομίζω ὅτι δὲν θὰ κατώρθωσα νὰ ἀνταλλάξω μαζὺ σου οὐτε λέξιν. — ὦ!

Ἡ ἀναφώνησις ἐκείνη προῆλθεν ἐξ αἰφνιδίως κινήσεως τοῦ παραπετάσματος, τὸ ὅποιον ὑψώθη καὶ ἐνεφανίσθη ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἐνδεδυμένος μαῦρον δόμινον.

Ἐρριψε βλέμμα περίξ, μὰς ἐζήτησε προσεκτικῶς, ὑπεκλήθη καὶ ἄρῃκε τὸ παραπέτασμα νὰ πέσῃ ἐκ νέου.

— Ὁ Ἄρτλεῦ, ἐψιθύρουν ἡ σύντροφός μου.

Τὴν ἔλαβα ἐκ τῶν χειρῶν δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως. Καὶ μετεχειρίσθην ἐρωτοτροπίαις, διὰ νὰ διακόψω τὴν ὀμιλίαν.

— Σιωπῆ, μοὶ εἶπεν ἰκετευτικῶς (ἂν καὶ δὲν εἶχον ὀμιλήσει). Δὲν ἔμπορῶ νὰ μείνω. Ὅταν ἰδῆς τὸν πατέρα σου, δυνατόν νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ σὲ ἐπανιδῶ, ἀλλὰ τώρα εἶνε καλλίτερον νὰ φύγω.

Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παραπέτασμα, ἐνῶ ἡ χεὶρ τῆς τὴν ὅποιαν ἐκράτουν, ἦτο ψυχρὰ καὶ ἔτρεμεν.

Ἐσφιγξα τὴν μικρὰν ἐκείνην χεῖρα, ἀλλ' ὡς δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, δὲν τὴν παρέκλινα νὰ μείνῃ. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐφάνετο ὅτι ἐθιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ δὲν ἤξεύρω τί θὰ συμβαίνειν. ἂν καὶ ἑτέρα κίνησις τοῦ παραπετάσματος δὲν εἶχεν ἐκ νέου διεγείρει τοὺς φόβους τῆς καὶ τὴν ἀναγκάσει, προφανῶς ἀκούστως τῆς, νὰ ἀναχωρήσῃ.

Δὲν ἔμεινα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὅποιαν εὐρισκόμην. Ἐπροχώρησα ἀναζητῶν μέσον φυγῆς! Μόλις ἀνεμίχθην μετὰ τῶν φαιδῶν ὀμιλίων τῶν προσκεκλημένων, ἤσθαιθην ὅτι κάποιος μὲ ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος. Στρέψας εἶδον ἐνώπιόν μου τὸ Μαῦρον Δόμινον.

Εἶχε σημάνει ἡ δεκάτη καὶ ὁ ὀδηγός μου εὐρίσκετο πλησίον τῆς βιβλιοθήκης.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως καὶ τὸ ἠκολούθησα.

Γ'

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΥΜΦΟΡΑ

Πέντε λεπτὰ παρήλθον, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων διήλθον πλησίον πολυαριθμῶν φαιδῶν ὀμιλίων καὶ τὸσφ μυστικῶν διαδρόμων, ὥστε ἀδύνατον νὰ τοὺς περιγράψω. Ἐν τούτοις τὸ Μαῦρον Δόμινον ἐπροχώρει καὶ ἐγὼ τὸ ἠκολούθουν. Ἡ ὑπομονὴ μου ἐξηντλήθη καὶ σχεδὸν εἶχον ἀποφασίσει νὰ φύγω καὶ παρατηρήσω εἰς τὸν κῆπον, διὰ νὰ ἀνεύρω τὸν ἀνυπόμουν Ἰωσήφ.

Ἀλλὰ προτοῦ λάβω καιρὸν νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιόν μου, τὸ Μαῦρον Δόμινον ἔσταμάτησε, μοὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς θύραν, εἰς τὸ βάθος στενοῦ διαδρόμου, ὑπεκλήθη καὶ ἀνεχώρησε δρομαίως.

— Τώρα, εἶπον καθ' ἑαυτὸν μόλις ἔμεινα μόνος, νὰ ἐξακολουθήσω τὴν κωμῶδιαν αὐτὴν ἢ νὰ παύσω; ἂν τὴν ἐξακολουθήσω, πρέπει νὰ συναντήσω τὸν κύριον Βένσων, νὰ τοῦ εἶπω ὅ,τι ἔμαθον τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν ὄραν, κατὰ τὴν ὅποιαν τὸσον ἐπιτυχῶς ἀντεπροσώπευσα τὸν υἱόν σου, καὶ νὰ τοῦ φανερώσω τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν σπουδαίαν ὑπόθεσιν τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἄρτλεῦ. Ἄν σταματήσω δὲν θὰ κάμω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ὠρισμένην ἐπεξήγησιν μετὰ τοῦ υἱοῦ σου, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποίου τὸν χαρακτῆρα, τοὺς τρόπους καὶ τὴν διαγωγὴν ὀλίγον ἢ καθόλου δὲν γνωρίζω.

Ἀμφότεραι αἱ σκέψεις μου παρουσίαν μεγάλην δυσκολίαν, ἀλλ' ἐκ δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον. Ἡ πρώτη μοὶ ἐφάνη καταλληλοτέρα καὶ μᾶλλον περιπετειώδης. Ὁπωσδήποτε συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ κυρίου Βένσων δὲν θὰ εἶχον ἀντιμέτωπον νέον εὐκίσθητον καὶ ἐρωτόληπτον, κατὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἀντιπαλαίσω, ἀλλὰ γέροντα ψυχρὸν καὶ σοβαρὸν.

Μόλις ἦνοιξα τὴν θύραν εὐρέθην εἰς μικρὸν δωμάτιον παρακείμενον τῆς βιβλιοθήκης. Πανταχοῦ ὅπου ἔστρεψέ τις τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετῆρει βιβλία, καὶ αὐτὴ ἡ θύρα, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον, ἦτο κατάφωτος. Ἡ μεταξὺ τῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ δωματίου ἐκείνου θύρα ἐκαλύπτετο ὑπὸ παραπετάσματος, χωρὶς δὲ νὰ τὸ ἀνεγείρω ἠδυνήθην νὰ ρίψω βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Αἱ ὑψηλαὶ ἔδραι τοῦ δωματίου ἦσαν κεναί, ἐνῶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον πολλὰ, παρὰ πολλὰ φιάλα, καὶ ἐν μόνον ποτήριον. Ἀμέσως ἐνεθυμήθην τί μοὶ εἶπον διὰ τὸ ποτήριον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔλαβα καὶ παρετῆρησα ἐντός.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα ἀναφώνησιν παρετῆρησα περίξ τοῦ δωματίου, ἀλλὰ μὴ ἰδὼν κανένα, ἐξηκολούθησα τὴν ἐξέτασιν, καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι δὲν εἶχε χυθῆ σῖνος ἐπὶ τῆς κόνεως, ἥτις ὑπῆρχεν ἐντός τοῦ ποτηρίου. Ἦν γόησα ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ κύριος Βένσων δὲν εἶχεν ἔτι λάβει τὸ σύνθημα ἐσπερινόν του ποτόν. Ἀφῆκα τότε τὸ ποτήριον καὶ ἐκρύβην ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος.

Λεπτὸν δὲν εἶχε παρέλθει, ὅτε ἤκουσα βήματα εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον, τοῦ ὁποῖου ἡ θύρα, ἡ φέρουσα εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ κ. Βένσων. Διηυθύνθη πάραυτα πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔχυσεν οἶνον ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὸν ὁποῖον ἐρρόφησεν ἀδιστακτικῶς. Τὸν ἤκουσα στεναζόντα καθ' ἣν στιγμήν ἄφινε τὸ ποτήριον.

Πάραυτα ἐξεδύθη τὸν δαμῖνον καὶ ἀφῆρσα τὴν προσωπίδα μου, ἠτοιμάσθη δὲ νὰ ἀναγγείλω τὴν παρουσίαν μου κτυπῶν ἐπὶ τοῦ πλαισίου τῆς θύρας, πλησίον τῆς ὁποίας εὐρισκόμην. Ἄλλ' αἰφνιδίᾳ μεταβολῇ ἐπὶ τῆς ὑπερηφάνου μορφῆς τοῦ κ. Βένσων μὲ κατέπληξεν. Ἐταλαντεύετο, καὶ αἱ χεῖρες του ἐκινούτο σπασμωδικῶς. Τὸ φαινόμενον τοῦτο μὲ κατέπληξε. Αὐτοστιγμῆν σχεδὸν ὁ κ. Βένσων ἀνέλαβε καὶ ἐπροχώρησε μετὰ σταθεροῦ βήματος πρὸς τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου, τὴν ὁποίαν ἐκρυσεν ἰσχυρῶς.

» — Ποῖος εἶν' ἐκεῖ ; ἠρώτησε διὰ τοῦ συνήθους σοβαροῦ ὕφους του.

» — Ὁ Ἄρτλεϋ, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

» — Εἶσαι μόνος ; ἐπανελάθεν ὁ κ. Βένσων, προσπαθῶν ν' ἀνοιξῆ τὴν θύραν.

» — Ἡ Κάρρη μόνον εἶνε, κανεὶς ἄλλος, ἠκούσθη ἔσθην.

Ὁ κ. Βένσων ἀμέσως ἔστρεψε τὴν κλεῖδα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ διέλθῃ αὐτήν, διότι ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ἐπὶ στιγμήν ἀνετινάχθη, κατόπιν ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὰ τέκνα του εἰσελθόντα παρετήρησαν τὸν ἄνευ ζωῆς ἐξηπλωμένον πολιὸν γέροντα, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἔτι στιγμῶν ἴστατο ἐνώπιόν των τόσον ὑπερηφάνως.

Ἡ θυγάτηρ του ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ δὲ Ἄρτλεϋ ὠχρίασεν ὡς ἔκλινεν ἐπ' αὐτοῦ.

» — Ἀπέθανεν ! ἀνεφώνησεν ἡ Κάρρη ἀγρίως. Δὲν ἀναπνέει ! Ἄχ ! Ἄρτλεϋ, τί νὰ συνέβῃ; Νομίζεις ὅτι ὁ Ἰωσήφ...

» — Σιωπῆ, εἶπεν ὁ Ἄρτλεϋ στρέψας τὸ βλέμμα περίξ, δυνατὸν νὰ εἶνε ἐδῶ ἄς ἴδω. Ἐάν ὁ Ἰωσήφ τὸ ἔκαμε αὐτό...

Δὲν ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη μὲ ταχύ βῆμα πρὸς με.

Ἀμέσως κατενόησα τὴν θέσιν μου. Βεβαίως νὰ μὲ ἴδῃ χωρὶς δάμινον καὶ ὠτάκουστοῦντα, δὲν ἦτο διόλου εὐχάριστον, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἄλλο μέσον ὑπεκφυγῆς, τοῦλάχιστον οὕτως ἐνόμισα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἐν τούτοις μεγαλαί περιστασεὶ προκαλοῦν αἰφνιδίᾳ σκέψεις· διό, μόλις ἐρρίψα τυχαίως τὸ βλέμμα περίξ, παρετήρησα ὅτι ἂν ἠδυνάμην νὰ κρυθῶ ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος τῆς βιβλιοθήκης, θ' ἀπέφυγον ἴσως τὸ βλέμμα των, τὸ ὁποῖον πιθανὸν θ' ἀνέκαλυπτεν ἐκεῖ, ὅπου εὐρισκόμην. Ὑπελόγισα ὀρθῶς. Ἄμα ὡς ὁ Ἄρτλεϋ ἐνεφανίσθη, παρετήρησα περὶ τὸ δωμάτιον, εἶδε τὸ δάμινον κατὰ γῆς καὶ ὠπισθοχώρησε ἀφῆσας στεναγμὸν ἀναμφιβόλου ἰκανοποιήσεως.

» — Ἐφυγεν, εἶπε, διερχόμενος ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς ἀδελφῆς του.

Εἶτα μεθ' ὕφους εἰρωνικῶ ἄμα καὶ πικροῦ δυσκόλως περιγραφόμενου, ἀνέκραξε παρτηρῶν τὴν ἀνοικτὴν θύραν :

— « Πρῶτον ἐφόνευσε τὸν πατέρα του καὶ κατόπιν ἔφυγε. Τί μωρὸς ποῦ ἤμευν νὰ νομίσω ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ.

Φρικτὸν : « Ἄρτλεϋ ! » ἐπρόφερον τὰ χεῖλη τῆς Κάρρης καὶ πεπνιγμένον, ἀλλ' ἐξ ἴσου σφοδρὸν : « Κακοῦργε » τὰ ἰδικά

μου· ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ' ἡμῶν ἠδυνήθη νὰ προσθήσῃ τι, διότι πάραυτα σχεδὸν τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν περιβοισμένων προσκεκλημένων, μεταξύ τῶν ὁποίων διέκρινα τὸν γέροντα ὑπὸ τῆς Ἰωάν, καὶ τὰς κυμαίνουσας γλαίνας καὶ τὴν λευκὴν ἐνδυμασίαν τοῦ θεοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς χαριέστατης Ἐδίθ.

Νὰ περιγράψω τὴν σύγχυσιν ἣτις ἠκολούθησε θ' ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ τὴν προσοχὴν μου, κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα, δὲν εἶχον ἐπιστήσει εἰς τὴν συμβᾶσαν καταστροφὴν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸν ὁποῖον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔπεσεν ὁ κ. Βένσων νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐθεώρησα ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν ὑποπτον. Δὲν εἶδισταζε, δὲν ἔτρεμε, δὲν ἔχασε τὸ ψυχικὸν του σθένος, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν. Ἄπαξ μόνον διέκρινα τὰ χεῖλη του τρέμοντα, καὶ τοῦτο καθ' ἣν στιγμήν γηραιὸς ἀνὴρ — πιθανὸν ἰατρός — μετ' ἐπιμελῆ ἐξέτασιν τοῦ πτώματος τοῦ πατρὸς του, ἀνέκραξε :

« — Δὲν εἶνε, κύριοι, ἀποπληξία.

Τότε μόνον ὁ Ἄρτλεϋ Βένσων ἐρρίγησε καὶ ἐξεδήλωσε συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ σημειώσω, ὅτε μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι ὁ αὐτὸς γέρον ἔλαβε τὴν φιαλὴν καὶ τὸ ποτήριον, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰ ἔφερε τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν ρίνα, σείων ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, καὶ μετὰ προφυλάξεως ἔθεσεν ἀμφοτέρω ἐπὶ μικροῦ ἐρμαρίου, ἄνωθεν τῆς ἐστίας εὐρισκόμενου, τὸ ὁποῖον ἐκλείδωσε.

Δ'

EN THI BIBLIOΘΗΚΗ

Ὁ κ. Βένσων ἦτο πράγματι νεκρὸς. Μόλις τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν οἱ περισσότεροι τῶν προσκεκλημένων ἀνεχώρησαν. Εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρέθη νεκρὸς, ἦτο σχεδὸν κενόν. Μόνον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μετὰ τοῦ γέροντος κυρίου ἔμειναν εἰς αὐτό, ἐκτὸς τῶν οὗο κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἠκολούθησαν τὸ πῶμα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον κομίσει εὐσεβάστως αὐτὸ ὁ πιστὸς Ἰωάνης καὶ ἄλλος τις ὑπὸ τῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισα.

« — Συμφορὰ ἀπροσδόκητος ! ἀνεφώνησεν ὁ θεὸς Ἰωσήφ. Ὑποπτεύατε ποτέ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε καρδιακός ; ἠρώτησεν ἠδὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἰατρὸν.

» — Ὅχι, εἶπεν, ὁ ἰατρός βεβαίως, διὰ τόνου φοβεροῦ — ὅστις ἔκαμε τὸν Ἄρτλεϋ νὰ ἐρυθραῖσῃ, ἐνῶ εἶχε προσηλωμένον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν διὰ τῆς ὁποίας διήλθε τὸ πῶμα τοῦ πατρὸς του — ὁ κύριος Βένσων ἦτο ὑγιὴς καθ' ὅλα πρὸ ἐνός μηνός. Τὸ γνωρίζω, διότι τὸν ἐξήτασα προτοῦ συνταξῆ τὴν διαθήκην του. Τότε δὲν εἶχε καρδιακὸν νόσημα. Εἶμι ἐτοιμὸς καὶ μεθ' ὄρκου νὰ τὸ πιστοποιήσω.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Φ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΒ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

» — Δηλαδή σήμερα, ανέκραζεν ὁ Κάρολος μετὰ πάθους, καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι εἰς Ἀραγγοῦζ!... Ἄλλ' εἶμαι εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ἀρκου... πλησίον φίλης... ἡ ὁποία μὲ ὑποπτεύεται, μὲ κατηγορεῖ, καὶ τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἀποχωρισθῶ πλέον.

» — Πῶς! Κάρολε, μένεις;

» — Ἐνόσω ζῶ, μοὶ εἶπε μὲ ὕψος κατηγρῆς, ἐνόσω δὲν μοὶ εἶπες, φύγε, ἐπειδὴ ἡ βασιλισσά μου εἶσαι σὺ.

» — Καὶ αἱ τιμαὶ τὰς ὁποίας σοὶ προσφέρουν, καὶ ἡ εὐνοια αὐτὴ ἡ ἀνήκουστος καὶ ἀκατανόητος;...

» — Σὲ παρεκάλεσα, ὑπέλαβε θλιβερώς, καὶ ὑπεσχέθης νὰ μὴ ἀναφέρης εἰς κανένα οὔτε καὶ εἰς ἐμέ... αἰ πρὸς τὸν βασιλέα μου ἐκδουλεύσεις, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα εὐνοια διὰ τῆς ὁποίας μὲ τιμᾶ, προέρχονται ἐκ περιστάσεων τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐκμυστηρευθῶ... Ἐἶνε τὸ μόνον καὶ τελευταῖον μυστικόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχω ἀπὸ σέ, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀργήσης ἴσως νὰ μάθης... ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο, ἐάν οἱ φόβοι σου, καθὼς ἐλπίζω, διασκορπισθῶσιν...

Ἐλαβε τὸν καλαμὸν καὶ ἔγραψεν:

«Μεγαλειοτάτη,

» Αἱ εὐεργεσίαι δι' ὧν ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός μου, καὶ ἡ ὑμετέρη Μεγαλειότης περιέβαλε τὸν ἄσημον καὶ ἄγνωστον Κάρολον, διήγειραν ἤδη παρὰ τὸ δέον τὸν φθόνον τῶν αὐλικῶν, ἂν καὶ ἡ ὑψηλὴ ἐμπιστοσύνη ἦν εὐδοκήσατε νὰ μοὶ ἀναθέσθε, ἢ το δι' αὐτοὺς ἀπλῆ ὑπόνοια! φαντάσθητε ποῦ θέλει φθάσει ἂν γίνω ὑπουργός; Αἱ ὕβρεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶμαι ἐκτεθειμένος, θέλουν ἴσως ὑψωθῆ ὑπερᾶνω ἐμοῦ. Χάριν λοιπὸν τῆς ἀφοσιώσεως, ἣν τρέφω πρὸς ὑμᾶς, Μεγαλειοτάτη, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ χάριν τῆς δόξης τοῦ βασιλείου του, τὸν ἱκετεύω νὰ μὲ στερήσῃ τῆς ἐξόχου αὐτῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἠθέλησε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ. Μόνον δικαίωμα πρὸς ταύτην εἶχον τὸν ζῆλόν μου, καὶ ἡ ἀποποίησίς μου ἴσως θέλει τὸν δικαίωσῃ ἐπειδὴ ἀποποιούμενος, νομίζω ὅτι παρέχω ἐκδουλεύσιν πρὸς τὴν Α Μεγαλειότητα. Ἐξαιτούμαι δὲ νῦν καὶ ἑτέραν χάριν: ἐπιτρέψατέ μοι νὰ διέλθω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου εἰς τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν ἀφάνειαν, αἰτινὲς μόναι ἀρμόζουσιν εἰς τὸν πτωχὸν καὶ ἀτυχῆ Κάρολον. Σὰς γράφω ἐκ τοῦ Ἀρκου ἢ δὲ Ἐμετέρη Μεγαλειότης γνωρίζει ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἠδούκησε κατὰ παρακλήσιν μου νὰ ἀπονείμῃ τὴν χάριν εἰς τὴν κόμησάν Πόπολη, γνωρίζει τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά μου, αἰσθήματα ἄφρονα ἴσως, τὰ ὁποία ἡμῶς θὰ διατηρήσω μέχρι τοῦ τάφου, καθὼς καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐμετέραν Μεγαλειότητα ἀφοσιώσιν καὶ εὐγνωμοσύνην».

» Ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, τὴν ἐσφράγισε καὶ τὴν ἀπέστειλε δι' ἐκτάκτου ταχυδρόμου.

» — Τώρα, μοὶ εἶπεν, ὑποπτεύεσαι ἀκόμη;

» — Ἐλεγχοὶ μόνον μοὶ μένουν, ἀπεκρίθην, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐλπίζω νὰ τοὺς καθυσχάσω.

» Τῷ ὄντι, ἤμην ἀνυπόμονος, νὰ ἱκανοποιήσω τὸν Κάρολον διὰ τὰς ἀναξίας ὑπονοίας μου, καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς ἀπείρους πρὸς ἐμὲ θυσίας του! Ἐγραψα κρυφίως πρὸς τὸν Θεοβάλδον, τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Νόλας, ἢ μᾶλλον τὸν Καρδινάλιον Βιθιέναν, ἐπειδὴ τὴν ἐνωῶ ὅτι ὅλους τοὺς τίτλους του ὄφειλεν εἰς τὴν προστάσιάν καὶ τὴν φιλίαν τοῦ Καρόλου. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσω περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τὸν παρεκάλεσα νὰ σπεύσῃ νὰ ἔλθῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως, ἐπειδὴ εἶχον νὰ τῷ ζητήσω σπουδαίαν ἐκδουλεύσιν. Ἦμην βεβηχία ὅτι θὰ ἤρχετο. Καὶ τῷ ὄντι, μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ ἀμαξία τῆς πκιερρότητός του εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ Καρόλου, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν περιμένεν.

» Ἴδου λοιπὸν καὶ πάλιν μετὰ ἑπταετῆ ἀπουσίαν εὐρισκόμεθα συνηγμένοι εἰς τὴν ἰδίαν ἔπαυλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνιήθημεν τὴν νεότητά μας, εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ μάρτυρες τῶν ἡδονῶν, τῆς φιλίας, τῶν ὄρκων καὶ τῶν ὄνειροπολήσεών μας: καὶ τοὺς μὲν ὄρκους διαφυλάξαμεν, αἱ δ' ὄνειροπολήσεις ἐπραγματοποιήθησαν τόσῳ θαυμασιῶς! Ἀμα εἰσῆλθομεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀρκου, τὴν γοθθικὴν ἐκείνην αἴθουσαν, ἡ ὁποία μᾶς ἀνεκαλεῖ τόσας ἀνεκμνήσεις, ἢ αὐτὴ ἰδέα ἀναμφιβόλως ἐπῆλθεν εἰς ὅλους μας, ἐπειδὴ τείνοντες ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, ἐβλέπομεν ἀλλήλους. Ὅποια ἀλλοίωσις, Θεέ μου! Ἄλλοτε, εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους τόπους, ἤμεθα μὲν πτωχοὶ, δυστυχεῖς καὶ ἀθελθικοὶ περὶ τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ υγεία ἠκτινοβόλοι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας. Σήμερα, εἶμεθα πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ, ἀλλ' εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων ἐζωγραφίζοντο τὰ παθῆ καὶ αἱ ἰδύνοι... Τὸ κατὰ τῶν μετὰ πάθος ἐμάραϊνε τὰ ἀνθρώπα τοῦ προσώπου μου ρόδα, τὸ μέτωπόν τοῦ Θεοβάλδου ὑπὸ πρῶρων ἐχαρκοῦτο ρυτίδων, καὶ ὁ Κάρολος, ἄγνωσθ' ἂν εἶπα, ἐφαινότο ὁ μᾶλλον τῆθλιμμένος. Ἐνηγαλισθημεν ἀλλήλους μὲ ὀφθαλμούς σακρυσμένους ἐπαναλαμβάνοντες.

» — Ὅλα μετεβλήθησαν ἐκτὸς τῶν καρδιῶν μας.

» — Φίλοι μου, εἶπον, ἀφοῦ ἐκάθησαν, ἐνθυμείσθε πόσον δυστυχεῖς ἤμεθα πρὸς ἑπτὰ ἐτῶν τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κάρολος μᾶς ἐγκατέλιπε...

» — Ναί, ναί, ανέκραζεν ὁ Κάρολος ἀνασκιρτῶν, ἡμέρα φρικώδης! ἡμέρα φοβερά!

» — Καὶ ἡ ὁποία πρέπει νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὰς σκληρότητας τὰς ὁποίας μᾶς ἐπροξένησεν, ἐξηκολούθησα καὶ ἐγὼ, Κάρολε, μέχρι τοῦδε μεγαλῶς σὲ ἠδίκησα. Ἐν μόνον μέσον ἔχω, ὅπως ἐπανορθώσω τὰ σφάλματά μου, καὶ ἀντι-

σταθμίσω τὰς πρὸς ἐμὲ ἐκδουλεύσεις σου. Ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν τελειόνοι ὁ χρόνος τῆς χηρείας μου, καὶ ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν ἐπιθυμῶ ὁ Θεοβάλδος νὰ μὰς ἐνώσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν ;

» Ὁ Κάρολος παραφερόμενος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἠτοιμάζετο νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ὅτε συνήντησε τὸ κερκυνοβόλον βλέμμα τοῦ Θεοβάλδου.

» — Δὲν θὰ εὐλογῆσω ποτὲ τὸν γάμον αὐτόν, εἶπεν ὀργίλως.

» — Καὶ διατί ! ἀνέκραξα ἐκπληκτος.

» — Εἶσθε παράφρονες ! καὶ δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἡ ἐνωσίς σας ἄλλοτε ἐπετρέπετο, ἀλλὰ σήμερον εἶνε ἀδύνατος : τὸ πᾶν τὴν ἀποδοκιμάζει καὶ σὰς χωρίζει ἡ εὐγενεστέρη κυρία τῆς Νεαπόλεως, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου, ἡ κόμησσα Πόπολι, δὲν δύναται νὰ νυμφευθῇ.

» — Ἄνθρωπον στερούμενον εὐγενοῦς καταγωγῆς; ἀνέκραξα μειδιώσα.

» — Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Θεοβάλδος, ἀτενίζων πάντοτε τὸν Κάρολον, ὁ ὅποιος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κάτω, ἐφάνετο κερκυνοβόλητος... Ἀλλὰ δὲν δύναται ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἰταλίας νὰ νυμφευθῇ τὸν φονέα τοῦ συζύγου τῆς.

» Ὁ Κάρολος ἀφῆκε κρυυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἀγανακτήσεως.

» — Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Θεοβάλδος ἐντόνωσε, ἡ χεῖρ, ἡ φονεύσασα τὸν κόμητα Πόπολι, δὲν δύναται νὰ σφίγγῃ τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ αἰσχύνην καὶ ἀτιμίαν ! .. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἐάν ἐρριπτε κατὰ πρόσωπον τοῦ κόσμου τὴν ἀτιμίαν... καὶ ἂν τὴν ἀγαπᾶς, Κάρολε, πρέπει νὰ ἐπιθυμῆς νὰ μείνῃ σεβαστή, καὶ ὄχι ἐστιγματισμένη.

» — Ἄλλ' ὁ κόμητς Πόπολι, ἀνέκραξα, διεκήρυξε πανδήμως ὅτι ἐφρονεῖ ἐντίμως εἰς πάλιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τιμὴ του διόλου δὲν προσεβλήθη.

» — Καὶ ἂν διὰ τῶν πρὸς κλήσεών μου, ὑπέλαθεν ὁ Θεοβάλδος, τὰ διεκήρυξε διὰ νὰ διατηρήσῃ ἀγνήν καὶ ἀκηλίδωτον εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ κοινοῦ, καὶ ἐὰν ἀπέστρεφα ἀπὸ τοῦ μετώπου σου τὸ σκάνδαλον καὶ τὸ αἶσχος, γνωρίζεις ὑπὸ ποίους ὄρους ἔγειναν ὅλα αὐτὰ ; Ἡξεύρεις ἐὰν δὲν ὑπεσχέθη ἂν ὀνόματί σου, καὶ ἐγγυήθη ὅτι ποτὲ δὲν θὰ συζευχθῆς τὸν συνένοχόν σου ;

» — Τὸ ἀπήτησε ; ἀνέκραξα τρέμουσα.

» — Δὲν δύναμαι ὡς λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου ν' ἀποκκλύψω τοὺς λόγους τοῦ θνησκοντος, οὔτε τὰ μυστήρια τῆς ἐξομολογήσεως : ἀλλ' ἐπιμαρτύρομαι, καὶ ἡ λέξις αὕτη πρέπει νὰ ἀρκέσῃ, ὅτι ἤθελον περιῦθρῖσαι τὸν Θεόν, ἂν ἠυλόγουν τὸν γάμον αὐτόν.

» Καὶ ἐξῆλθεν ἀφήσας ἡμᾶς καταπεπληγμένους καὶ ἀπληπισμένους.

» — Ναί, ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ἠδύνατο νὰ μὲ ἀποστερήσῃ τῆς ὑπολήψεως τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠλπίζον ἀπὸ τὸν Θεοβάλδον τόσην αὐστηρότητα καὶ σκληρότητα ! Ἡ φωνὴ τῆς φίλις ὤφειλε νὰ πρᾶυνη πᾶν ὅ,τι εἰς τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὸ καθῆκον ὑπῆρχεν ἀκαμπτον καὶ αὐστηρόν : ἔπρεπε νὰ μὰς λυπηθῇ τοῦλάχιστον... καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε... χωρὶς κἄν νὰ μὰς παρηγορήσῃ !... Ἐγνωρίζεν ὅτι εἴμεθα δυστυχεῖς, καὶ διὰ πρώτην φοράν ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ ἐνώσῃ τὰ δάκρυά του μὲ τὰ ἰδικά μας.

» Ὁ Κάρολος τὸναντίον, ἂν καὶ ἐξεπλάγη ὅσον καὶ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ συμβάντος προσεπάθει, διπλασιαζών

τὰς ἐνδείξεις τοῦ ἔρωτος καὶ τὰς περιποιήσεις, νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ τὰς ἀναμνήσεις αὐτάς. Ἀπέκρυπτε τὴν θλίψιν του διὰ νὰ μὴ ἐπαυξήσῃ τὴν ἰδικὴν μου, καὶ μοὶ ἐδείκνυεν ὅσῃ οὐδέποτε ἀγάπην καὶ περιπαθῆ λατρίαν. Ἄφ' ἑνὸς ἡ γενναϊότης του δὲν τοῦ ἐσυγχώρει νὰ μεμφιμωρῇ ἐναντίον μου, ἡ δ' εὐγενὴς ἀφ' ἑτέρου καρδία του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐπιζητῇ εὐδαιμονίαν ἀπαιτοῦσαν τὴν θυσίαν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος : ἔβλεπον λοιπὸν τὰς βασιάνους κατὰ τῶν ὁπίων εἰς μάτην ἐπάλαιεν ! Ὅταν ἠσθάνετο ὅτι ἐμελλε νὰ ὑποχωρήσῃ μὲ ἀπέφυγεν, ἄλλοτε πάλιν, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρρίπτετο εἰς τοὺς πόδας μου κραυγάζων : «Θὰ εἶμαι πάντοτε ἐραστὴς σου : θὰ διέλθω τὴν ζωὴν μου λατρεύων σε. Ἀδελφὴ μου, φίλη μου, δὲν ἀπικτιῶ παρὰ σοῦ εἰμὴ τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἔρωτά σου ! τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν !... κἀλλιον μετὰ σοῦ δυστυχῆς ἢ μετ' ἄλλων εὐτυχῆς !...»

» Τρεῖς μῆνας διήλθομεν οὕτως ἐν ἀγωνίᾳ καὶ μέθῃ πάθους, τοῦ ὁποίου ἡ πάλιν ἐξήντησε ἡμέρα τῆ ἡμέρα τὸ θάρρος καὶ τὰς δυνάμεις μας. Μετὰ καιρὸν αἱ ἀπειλαὶ τοῦ Θεοβάλδου ἐλησημονήθησαν, ἡ δὲ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ δυσφημία τοῦ κόσμου ὀλίγην ἠχώ εὗρισκον εἰς τὰ ὠτά μου, ἀπέναντι τῆς φωνῆς τοῦ Καρόλου. Ἀπὸ τινων μαλιστα ἡμερῶν παρετήρουν εἰς αὐτόν εἰδός τι ἐξάψεως καὶ παραφροσύνης καὶ τοῦτο διήγειρε τὰς ἀνῆσυχίας μου ἡ τρίμηνος ἐκείνη σινηκεῖς πάλιν, ὁ κατατρώγων αὐτόν φλογερὸς πυρετός, τοῦ ὁποίου τὴν σφοδρότητα ἐπηύξανε εἰσέτι ἡ θερμότης τοῦ κλίματος καὶ ὁ καυστικὸς τῆς Νεαπόλεως ἥλιος, τὰ πάντα θέρμαιναν τὸ αἷμά του καὶ ἐπύρωνον τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἐνίστε ἀπὸ τὸ ἄτακτον τῆς συνομιλίας του ἐφάνετο τὸ ἀσυνάρτητον τῶν ἰδεῶν του... ἄλλοτε εἰς τοὺς διαπύρους καὶ περιπαθεῖς ὀφθαλμοὺς του ἐπεκράτει νοερὰ ἀποπλάνησις καὶ ζοφώδης ἀπελπισία, ἡ ὁποία μεγάλως μὲ ἐφόβιζε.

» — Κάρολε, τῷ ἔλεγον, μὴ μὲ βλέπῃς κατ' αὐτόν τὸν τρόπον...

» — Ἠσύχασε, μοὶ ἀπεκρίνετο, τὰ βράσάνά μου εἶνε τόσα, ὥστε ταχέως, καθὼς ἐλπίζω, θὰ ἀποθάνω !... Ἐπεθύμουν νὰ ἐπισπεύσω τὴν στιγμὴν αὐτήν... εἶνε εὐκλον... δὲν δειλιῶ ἀπέναντι τοῦ θανάτου... ἀλλὰ ἀπέναντι τῆς ἰδέας ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπανίδα πλέον !

» Καὶ ἐνῶ ὠμίλει τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνὴν του. Ἄ ! εἶχε δίκαιον, διότι ὑπέφερε τὰ πάνδεινα : ἐγὼ δέ, ὡς ἀσθενὴς, δὲν ἠδύναμην νὰ ἀνθίσξω πλέον παλαιούσα κατὰ τοῦ ἔρωτός του καὶ τοῦ ἔρωτός μου.

» Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς καὶ πνευμονίος, ἀπὸ δὲ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἤρχισε νὰ σχηματίζεται καταιγίς, ἐκαθήμεθα εἰς τὸν κῆπον, ἀπὸ τινων δὲ στιγμῶν ὠμίλου πρὸς τὸν Κάρολον χωρὶς νὰ λάβω ἀπάντησιν... ἔλαθον τὴν χεῖρά του : ἔκαίε...

» — Ἐχεις πυρετόν, τῷ εἶπον, σφοδρὸν πυρετόν ;

» — Ναί, μοὶ ἀπεκρίθη, πολλὰς κατὰ συνέχειαν νύκτας δὲν ἐκοιμήθη, καὶ εἶμαι ἀπληπισμένος... ἐπειδὴ οὕτω διπλασιαζονται αἱ ἡμέραι μου... ἐνῶ τὸναντίον ἐπεθύμουν νὰ τὰς ὀλιγοστεύσω !

» Τόσην ἡ φράσις ἐκείνη ἐφανέρωνεν ἀπελπισίαν καὶ ἄλγος, ὥστε ὅλον τὸ θάρρος μου μὲ ἐγκατέλιπε : δὲν ἔβλεπον πλέον εἰμὴ τὸν Κάρολον τὸν ὁποῖον θὰ ἐστερούμην !... τὸν Κάρο-

λον άποθνήσκοντα !... Καί μὲ τὴν ιδέαν αὐτὴν ἡ γενναιοψυχία μου ἐξέλιπε.

— « Ἀκουσε, τῷ εἶπον, ἀρκούν πλέον τὰ βράσανα καὶ οἱ δισταγμοί ! ποῖος δύναται νὰ μᾶς καταδικάσῃ νὰ ὑποφέρωμεν πλέον ! ... Ὁ κόσμος, ἡ κοινὴ γνώμη, ἡ ὁποία θὰ μᾶς δυσφημίσῃ, λέγουν, ἀλλ' ἐάν σέ παρουσιάσω ἐνώπιον ὄλων καὶ εἶπω, ἰδοὺ ὁ σωτὴρ μου, ὁ ἐραστής μου ! ὁ σύζυγός μου ! ... Αἱ λοιπὸν ! τὰς λέξεις αὐτὰς αἰ ὁποῖαι ἤθελον μοὶ προξενήσῃ τὸσσην χαρὰν ἐάν τὰς ἐπρόφερον... διὰτὶ νὰ τὰς εἶπω ; ὅσατὶ νὰ τὰς ἠμολογήσω ; Ἐάν ὁ Θεοβάλδος, ἐάν ὁ φίλος ἡμῶν μᾶς ἐγκατέλιπε, δὲν ὑπάρχει τάχα ἄλλος ἱερεὺς, ξένος πρὸς ἡμᾶς, ὁ ὁποῖος νὰ συναινέσῃ διὰ τοῦ χρυσοῦ νὰ μᾶς ἐνώσῃ κρυφίως ;

» Ὁ Κάρολος ἔμεινεν ἔκπληκτος καὶ ἐν ἔκτασει.

— « Δὲν γνωρίζω, ἐξηκολούθησα ζωηρῶς, ἐάν οἱ νόμοι μᾶς ἐπιτρέπουσιν αὐτὴν τὴν ἐνωσιν ... ἀλλ' ἀδιάφορον εἶ ἐμὲ. Ἐπειδὴ, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος μὲ ἀκούει, εἴτε τελεσθῇ ὁ γάμος μᾶς εἴτε ὄχι, σὲ θεωρῶ ἀπὸ τοῦδε ὡς σύζυγόν μου ... ὡς ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκω. . . . Ναι, Κάρολε, ἡ τιμὴ μου... ἦτο ἡ ζωὴ μου... καὶ σὺ εἶσαι καὶ τῆς ζωῆς μου προσφιλέστερος... ἐπειδὴ ὡς βλέπεις σὲ ἀγαπῶ... καὶ εἶμαι ἰδικήσου.

» Πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἀνέλπιστον αὐτὴν εὐτυχίαν ὁ Κάρολος ἀφῆκε κρυγὴν χαρᾶς, ὑψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐροήθη εἰς τοὺς πόδας μου ὡς παραφρων. Ἐφοβήθη διὰ τὸ λογικὸν καὶ τὴν ζωὴν του. Πρὸ πολλοῦ συνειθισμένος νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς λύπης, εἶχε τὴν καρδίαν ἀπροπαράσκευον διὰ τὸσσην εὐτυχίαν, καὶ ἐπειδὴ ἦτο λίαν ἐξησθενημένος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ὑπομείνῃ, ἀλλ' ὑπέκυψε. Προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ σφοδροῦ ἐν διαστήματι ὀκτῶ ἡμερῶν εὐρίσκετο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου· δὲν ἔβλεπε, δὲν ἐγνωρίζε, οὔτε ἐμὲ ! μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ὁ πυρετὸς κατέπεσεν· ἀλλὰ τὸ λογικὸν δὲν εἶχεν ἐπανέλθει εἰσέτι....

— « Θὰ ἐπανέλθῃ καὶ αὐτὸ ταχέως, μὲ εἶπεν ὁ ἰατρός. Χρόνος, περισκεψίς. . . ἄς λείψουν οἱ θόρυβοι καὶ αἱ συγκινήσεις· εἶνε ἡ μόνη δίκαια τὴν ὁποῖαν ἀπαιτῶ νὰ φυλάξῃ.

» Τῷ ᾄντι, ἡ παραφροσύνη τοῦ Καρόλου δὲν ἐφόδιζε πλέον ὠμίλει μόνον περὶ τοῦ προσεχούς γάμου του.

— « Μὲ ἀγαπᾷ, ἀνέκραξε, μὲ ἀγαπᾷ καὶ τῆς τιμῆς τῆς περισσώτερον !... Συγκατατίθεται νὰ γίνῃ ἰδική μου !... ἀλλὰ πότε λοιπὸν θὰ γείνη ἡ ἐνωσις αὐτὴ ;

» — « Ἀμα ἀναλάβῃς, τῷ ἔλεγον.

— « Ἄ ! Ἐλπίζω ν' ἀνκλάθω ταχέως, ἐπειδὴ τῶρα εἶμαι εὐτυχής.

» Καὶ τότε διὰ τῆς ζωηρᾶς του φαντασίας, ἡ ὁποία ἐπέζησε τοῦ λογικοῦ του, μοὶ διέγραφεν εἰκόνα γοητευτικὴν ζεύγους ἀγαπωμένου· τὰ θέλητρα στενῆς οἰκειότητος, καὶ πλῆθος ἄλλων οἰκογενειακῶν ἠδονῶν. Τὰ τερπνὰ καὶ γοητευτικὰ αὐτὰ ὄνειροπολήματα μετεῖχον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λογικότητος, ἀλλως τε τοιαύτη παραφροσύνη ἦτο σχεδὸν εὐδαιμονία !

» Μίαν ἑσπέραν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχιονός μου ἐπεστρέφωμεν ἀπὸ τὸν κῆπον, ἔνθα ἐπεριπατήσαμεν ὀλίγον· τοῦτο τὸν ὠφέλησε πολὺ· αἰφνης παρουσιάζεται ἐνώπιόν μας ἀνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος τὸν περιέμενε... Ἦτο ὁ Γεράρδος Βρόσκη... ὁ πατὴρ του !

— « Παρῆλθε τὸ ἔτος, εἶπεν ὁ γέρον, καὶ μοὶ ἐπέτρεψες νὰ ἐρχώμαι νὰ σὲ βλέπω κατ' ἔτος.

» Ἐνῷ ὠμίλει, ὁ Κάρολος τὸν παρετήρει ἀτενῶς καὶ ὡς εἰ ἐπροσπάθει νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις του. Κρίσις αἰφνίδια παρεσκευάζετο ἐν αὐτῷ· τὸ λογικὸν του ἐπληνέχετο. Μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα φιλοστοργῶς.

— « Ἰωάννα, μοὶ εἶπε, φιλότατη μου... », παρατηρήσας ἔπειτα τὸν Γεράρδον : « ὁ πατὴρ μου ! », ἀνέκραξε φοικωδῶς κτυπῶν τὸ μέτωπον μετὰ λύσσης. Καὶ παρατηρήσας κυνηγετικὸν ὄπλον, τὸ ἔλαβε καὶ ἐσκόπευσε τὸν δυστυχῆ γέροντα. Ἐροήθη εἰς τὸ μέσον, λέγουσα πρὸς αὐτόν : « Φύγε, ἀπομακρύνθητι », καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸν κῆπον· ἀλλ' ἤδη ἅμα μὲ εἶδεν ὁ Κάρολος τὸ ὄπλον διέφυγε τῶν χειρῶν του.

— « Τὸ βλέπεις, εἶπε, δὲν ἀντέχω πλέον, χωρὶς σὲ τί θὰ ἐγινόμην τώρα ; Πατροκτόνος !... ἐψιθύρισε χαμηλῆ τῆ φωνῇ καὶ φρίσσει, ἔκρυψε δὲ τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν του.

» Διὰ νὰ τὸν μεταφέρω εἰς γλυκυτέρας καὶ τερπνοτέρας ιδέας, ἐπλησίασα αὐτόν καὶ τοῦ ἀνέφερα περὶ τῶν σχεδίων μας, περὶ τοῦ γαμου μας.

— « Πότε λοιπὸν ; ἀνέκραξε.

— « Αὐριον ἐάν θέλῃς.

» Ἐθλίψε τὴν χεῖρά μου μὲ ἔκφρασιν ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης : « αὐριον », μοὶ εἶπε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

» Εἰσῆλθεν ἐγκαίρως, διότι μετὰ τινὰς στιγμᾶς ὁ Γεράρδος ἐπληνέχετο ζητῶν ἐπιμόνας νὰ ἴσῃ τὸν υἱόν του καὶ νὰ τὸν ἀσπασθῇ.

— « Ἄς μὲ φονεύσῃ, ἔλεγε, θὰ τὸν ἴδω, διότι μοὶ τὸ ὑπέσχεθη.

» Μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ τὸν πείσω ὅτι, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ παρουσία του ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ κακὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸν Κάρολον, καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ἐκ νέου εἰς τὴν παραφροσύνην του.

— « Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, εἶπε στενάζων, καὶ ἡ ὑγεία του πρὸ πάντων τὸ ἀπαιτεῖ, ἄς ζήσῃ καὶ ἐγὼ ἄς ἀποθάνω... φέρεται πολὺ σκληρῶς εἰς ἐμὲ... καὶ τὸ λέγω ὄχι διότι τὸν κατακρίνω, ἀλλὰ διότι τὸν ἀγαπῶ τὸσον, ὥστε ἔπρεπε νὰ μὲ συγχωρήσῃ... ἄς ἀπομακρυνθῶ λοιπὸν.

» Καὶ ὁ γέρον ἔμεινεν ἱκανῆ ὥραν εἰς τὴν ἐξόδον τοῦ πύργου καὶ περιήρχετο ὑπὸ τὰ τείχη· τὸ ὄμματιον τοῦ Καρόλου ἔκειτο ἄνωθεν τοῦ χειμάρρου· οἱ δὲ ὑπηρεταὶ εἶδον τὸ ἑσπέρας τὸν Γεράρδον καθήμενον εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ κρηνοῦ, ἀπέναντι τῶν παραθύρων τοῦ υἱοῦ του, προσπαθοῦντα νὰ διακρίνῃ, ἢ μᾶλλον νὰ φαντασθῇ τὴν εἰκόνα του.

» Ἀλλοίμονον ! ὁ δυστυχῆς γέρον ἐπέπρωτο, καθὼς καὶ ἡμεῖς, νὰ μὴ τὴν ἐπανιδῶμεν πλέον ! Τὴν ἐπαύριον, ὁ Κάρολος δὲν κατέθη εἰς τὸ πρόγευμα. Ἐστειλα νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἡ θύρα ἦτο κλειστὴ ἔκρουσαν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἔθρυσαν τότε τὸ κλειθρον· τὸ ὄμματιον ἦτο κενόν· δὲν ἐκοιμήθη διόλου, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του σχεδὸν καταναλωμένα κηρία, ἐδείκνυσαν ὅτι ἠγρύπνησε μέρος τῆς νυκτός... Τὸ παραθύρον τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς ἀβύσσου ἦτο ἀνοιχτόν... ἐπὶ τοῦ καταωφλίου του διεκρίνοντο εἰσέτι τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν του κάτωθεν· δὲ τοῦ παραθύρου οἱ βράχοι οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, ἦσαν αἰματόφυρτοι, καὶ τὰ ὀρμητικὰ ὕδατα τοῦ χειμάρρου συμπαρέσυρον τὸ σῶμα ! Δὲν ἔμεινεν εἰς ἡμᾶς οὐδὲν ἐξ αὐτοῦ, εἰμὴ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ κοιτῶνός του ἐγγράφα... ἐν χαρτοφυλάκιον, περιέχον μεγίστην χρηματικὴν ποσότητα, καὶ ἡ ἰδιοχειρὸς διαθήκη

του . . . Διελάμβανεν ἐν ὀλίγοις ὅτι ἐφρονεῖθη φοβούμενος μὴ γίνῃ πατροκτόνος . . . καὶ ὅτι μὲ κατέλιπε κυρίαν αὐτοῦ κληρονομίαν.

»Οὕτω μοι ἀνηράγη ὁ σύντροφος καὶ ὁ φίλος τῆς νεότητός μου. Οὕτως ἡ τύχη, ἡ ὁποία διασκεδάζει βλέπουσα τὰ σχέδιά μας καὶ τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας. . . δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνωθῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ μὴ μὲ λυπήσθε, φίλοι μου, συγχωρήσατέ με μόνον! ὁ Θεὸς ἠλέησε τὴν λύπην μου συντομεύει τὸν χρόνον τῆς ἐξορίας καὶ ταχέως, αἰσθάνομαι, ἀγαπητέ μου Καρόλε, ὅτι θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ σὲ συναντήσω!»

IB'

Διαρκούσης τῆς μακρᾶς ταύτης διηγήσεως, ἡ κόμησσα Πόπολι, ὡς ἦτο ἐπόμενον, πολλὰκις διεκόπη καὶ ἔχυσε δάκρυα, ἀνυπολόγητα εἰς τοὺς νέους αὐτῆς φίλους τοσοῦτο θλιβερᾶς ἀναμνήσεως.

— Τώρα φίλοι μου, υπέλαβεν ἡ Ἰωάννα, ὅτε τὰ πάντα γνωρίζετε, εὐκόλως ἐννοεῖτε τὴν θέσιν μου. Τὴν ἐν Νεαπόλει περιουσίαν μου τὴν ἀφίνω εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, ἀλλ' ὅ,τι ἀπέκτησα εἰς Ἰσπανίαν διὰ τοῦ Καρόλου. . . τὰ ἔλαβον μόνον ὡς παρακαταθήκην. Ἄγνωστί ἀπέγεινεν ὁ δυστυχῆς Γεράρδος Βρόσκης. . . μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του δὲν τὸν ἐπανεῖδον, ἀλλ' ἐὰν παρευσιάζετο τώρα. . . ἡ ὅταν δὲν θὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ζωὴν. . . αὐτὸς εἶνε κύριος ὅλης αὐτῆς τῆς περιουσίας, ἐπειδὴ εἶνε ὁ μόνος νόμιμος κληρονόμος τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Φερνάνδος καὶ σύ, ἀδελφὴ μου, δὲν θὰ τὸ λησμενήσετε· τὸ ὠρίσθητε, καὶ βλέπετε, ὅτι βασιζομαι εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σας καὶ διὰ τοῦτο ἀπόθως θὰ παραδεχθῶ ὅλας τὰς προτάσεις τοῦ δουκὸς τῆς Κερβαχάλης.

Καὶ τῶντι, ἡ Ἰωάννα ἐπρόκειτο νὰ υπογράψῃ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα τὸ συμβόλαιον ὅπως ὁ δουξ τὸ εἶχεν ὑπαγορεύσει, καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ ἴδῃ πληρουμένην τὴν εὐδαιμονίαν τῶν δύο ἐραστῶν.

Ἄλλ' ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαίνουσα ὑγίειά της τοσοῦτον τὴν ἐξησθένισεν, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνός της. Τὸ πάθος ἀπὸ τινος γιγαντιαίας ἔκαμε πρόδου, εἴτε διότι ἐφθασεν εἰς τὸ ἔσχατον αὐτοῦ στάδιον, εἴτε διότι ἀνέει συκινήσεις, τὰς ὁποίας ἡ Ἰωάννα ὑπέστη, ἐπέφερον τελευταίαν καὶ φρικώδη πληγὴν ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς καὶ ἀβροῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, τρεφομένου μόνον διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἀναμνήσεων!

Ἡ Ἰσαβέλλα βλέπουσα τὴν κατάστασιν τῆς ἀδελφῆς της διεκήρυξεν, ὅτι ἀποστρέφεται πᾶσαν ἰδέαν χαρᾶς καὶ διασκεδάσεως καὶ ὅτι τότε μόνον ἠθελὲν ὑπογράψῃ τὸ πρικοσύμφωνον καὶ συνανέσει εἰς τὸ συνοικέσιον, ὅταν ἡ Ἰωάννα ἠδύνατο νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτό καὶ οὕτω πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ Φερνάνδου ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου πάλιν ἀνεβλήθη, εὐρίσκει δὲ μόνην παρηγορίαν ἐπισκεπτόμενος συνεχῶς τὴν μνηστὴν του, ἧτις δὲν ἀπεμακρύνετο τοῦ λοιποῦ τῆς ἀδελφῆς της· καὶ διήρχοντο ἀμφότεροι τὰς ὥρας τῶν παρὰ τὴν κλίνην τῆς δυστυχοῦς ἐτοιμοθανάτου Ἰωάννας· ἡ Ἰσαβέλλα παρηγορήσατο ὅτι ἡ ἀνάμνησις μόνη τοῦ Καρόλου ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ πρὸς στιγμὴν τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἰωάννας ὡμίλει πάντοτε περὶ αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ τὸν ἐπαινῶ πλέον, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα· ἐὰν ἐπανεβλέπον τοὐλάχιστον τὸν ἀτυχῆ Γεράρδον! . . . θὰ ἀπέθνη-

σκον εὐχαριστημένη, καὶ θὰ ἔφερον εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἀγαπητὸν μου Καρόλον τὴν εὐλογίαν τοῦ γηραιοῦ πατρὸς του.

— Ἐχε ὑπομονὴν! ἀπεκρίνετο ἡ Ἰσαβέλλα, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπανεῖθῃ, ἐὰν δὲν ἔμαθε μάλιστα τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του. Δὲν συνεφωνήθη νὰ τὸν βλέπῃ κατ' ἔτος: Διὰ νὰ τὸν ἐπανιδῇ λοιπὸν πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς σέ . . . βέβαιος ὅτι θὰ τὸν εὔρῃ.

— Μάταιαι σκέψεις, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἐπιστροφή ἀδύνατος!

— Καὶ διατί ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι δὲν θὰ θαυματοουργήσουν χάριν σοῦ, ἀδελφὴ μου, ἡ ὁποία εἶσαι ἅγια;

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, σιώπα! . . .

Καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἀπέναντι τῆς κλίνης τῆς παραθύρου,

— Εἰς τὸ ἐξησθηνημένον μου λογικόν, εἶπε, παρουσιάζονται φαντάσματα· ἐπειδὴ ἐνῶ ὡμίλεις μοι ἔφρανη ὅτι εἶδον ὄπισθεν τοῦ παραθύρου ἐκεῖνον . . . τὸν ἀτυχῆ Γεράρδον. Ἦτο αὐτὸς ἢ ἡ σιὰ του; μὲ ἰθεώρει κλαίων.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τὴν ἄγουσαν εἰς τοὺς κήπους, καὶ ἤκουσε τὰ ἐσπευσμένα βήματα ἀνθρώπου φεύγοντος. Τότε ἐνευσε πρὸς τὸν Φερνάνδον, καὶ ἐκεῖνος ὡς ἐλαφρόπους ἐφθασε ταχέως τὸν γέροντα, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἰωάννας.

— Εἶσαι σύ, Γεράρδος, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, διατί μὲ ἀποφεύγεις;

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως, εἶπεν ὁ γέρον τρέμων, δὲν ἠδυνάμην· ἐπειδὴ θὰ ἀνεχαίτιζον τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ σὲ ἐπανιδῶ! σὲ τὴν ὁποίαν ἀνέθρεψα, τὴν προστατιᾶ καὶ τὴν φίλην τοῦ δυστυχοῦς μου Καρόλου!

— Ἡξέυρεις λοιπὸν ὅτι δὲν ζῆ πλέον;

— Ναί . . . τὸ ἠξέυρω, ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος τραυλιζών.

— Αἶ, λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ Φερνάνδος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, ὅλοι ἐχομεν πλοῦτη νὰ σοὶ δώσωμεν.

— Ναί, υπέλαβεν ἡ Ἰωάννα, ὁ Καρόλος παρακκτέθειεν εἰς ἐμέ τὴν περιουσίαν του.

— Ἄς μείνῃ ὅπου εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, πᾶν ὅ,τι ὁ Καρόλος ἔκαμεν, ἔχει καλῶς. Δὲν θέλω τίποτε. Καὶ ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰμὴ νὰ σὲ ἐπανιδῶ ὑγιᾶ.

— Εἶνε ἀδύνατον, εἶπε θλιβερῶς ἡ Ἰωάννα, αἱ τελευταῖαι μου στιγμαὶ πλησιάζουν, ἀλλ' εἰς σὲ ἀπομένει νὰ τὰς καταστήσῃς ὀλιγώτερον θλιβεράς· μείνε πλησίον μου, μὴ μὲ ἀφήτῃς πλέον. . . Μοὶ τὸ ὑπόσχεσε, δὲν εἶνε ἀληθές;

Ὁ γέρον ἐδίστασε καὶ ἔφρανη τεθορυβημένος.

— Πῶς! μοὶ τὸ ἀρνεῖται;

— Δὲν εἰμπορῶ, κυρία, δὲν εἰμπορῶ.

— Καὶ διατί λοιπὸν;

— Μὲ περιμένουν ἄλλοι.

— Σήμερον;

— Αὐτὸ τὸ ἐσπέρας.

— Ὡ! μείνε, σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ σου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου, ὁ ὁποῖος μὰς βλέπει, καὶ ἴσως μὰς ἀκούει. Θεὲ μου! ἀνέκραξε συνάπτουσα τὰς χεῖρας, καὶ διατί νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου, νὰ δεχθῇ τὸν τελευταῖόν μου στεναγμόν!

[Ἐπεται συνέχεια].

R. JOFFER

Ο ΛΟΦΟΣ ΑΝΤΕΡΝ

Εἴκοσι δὲ περίπου λεπτά μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, θεῖς ἐπ' ὤμου τὴν πῆραν μου πεζῆ ἠκολούθησα αὐτούς.

Τὸ ὄρος ὅπερ ἀνηρχόμεθα ἦτο γραφικώτατον. Τὸ ἥμισυ σχεδὸν αὐτοῦ καλύπτεται ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δασῶν καὶ πρῶτον ἀπαντῶσι καρφαί, εἶτα φηγός μετὰ ἐλατῶν ὀλίγον ἀνωτέρω ἄλλα δένδρα, ὧν τὰ ὑποτρέμοντα φυλλώματα στεφανοῦσι τοὺς ὠραίους καὶ ὑψηλοὺς κορμούς· τέλος εὐρίσκει τις τοὺς ἀποτόμους τοῦ Φίτζ βράχους.

Οἱ βράχει οὗτοι ἀπειλητικοὶ μέχρι νεφῶν ἀνυψούμενοι καὶ ἐπικρεμάμενοι τῇ ἀχανεὶ κοιλάδι μεγάλην ἀποτελοῦσιν ἄλυσιν, διήκουσαν μέχρι Σαλάνς.

Τοὺς ἀποτόμους τούτους βράχους ὑπονομεῖει τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τῶν συνεχῶν καταπτώσεων, ὧν ἡ τελευταία κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐγένετο, ἀποτελοῦνται αἱ κατάφυτοι ἐκεῖναι κορυφαὶ καὶ αἱ διαγελωσάι νομαί, αἵτινες καλύπτουσι πτώματα ἀνθρώπων, οἴκους καὶ χωρῖα ὀλόκληρα.

Ἐνίοτε τολμηροὶ τινες κυνηγοὶ ἀναρριχῶνται ἐπὶ τοῦ Φίτζ. Λέγουσι δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ τραχεῶς ὄροπέδιου ὑπάρχει μέλαινα καὶ βαθεῖα λίμνη, περὶ ἧς ἐν τῇ χώρᾳ πολλὰ διαδίδουσι παράδοξα.

Τὸ τελευταῖον χωρίον, δεξιᾷ τῷ ἐκ Σερβέζ ἀνερχομένῳ, καλεῖται Βουνόν.

Οὐδεὶς κατόκει ἐν αὐτῷ· ἐκάθισα παρά τινα πηγὴν ἀπορῶν ἐπὶ τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσω τὴν περιεργίαν μου.

Τῇ ἐπομένῃ ὅμως ἐν Βονεβίλ ὁ ἀμαξήλατος μοὶ ἔδειξε τὴν φυλακὴν ἐν ἧ ἐκρατοῦντο ὅλοι οἱ ἀτυχεῖς κάτοικοι τοῦ χωρίου.

Εἶνε θλιθερὰ ἡ ἱστορία αὕτη.

Ἐν τῷ χωρίῳ ἐκεῖνῳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, ἐτιμᾶτο ἄλλοτε ἡ ἀρετὴ, ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀπλότης τῶν ἡθῶν ἐφαῖδρυνε τὸν ἥσυχον τῶν οἰκητόρων βίον· αἱ γενεαὶ παρήρχοντο ἀφανεῖς, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ.

Περὶ τὰ τέλη τῶν πολέμων τῆς αὐτοκρατορίας ὀκνηροὶ τινες καὶ μέθυσοι ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἐστίας των καὶ ἐνέπαιζον τὸν ἱερέα καὶ τὰ διδάγματα του. Εἶπον δὲ ὅτι οἱ Ἐλβετοὶ μεγάλης ἀπολαύουσιν ἐν Παρισίαις τιμῆς καὶ ἐντὸς ὀλίγου οὐνανταὶ ἀκόπως σχεδὸν νὰ πλουτήσωσιν. Ὑπὸ τούτων ἀπατηθέντες πολλοὶ ἔφυγον τὴν πατρικὴν γῆν ἵνα μετὰ χρόνον τινὰ ἐπανέλθωσιν.

Ἐπανῆλθον τῶντι εὐποροὶ, ἀλλ' ἀτυχῶς εἰσήγαγον κακίας ἀγνώστους ἐν τῇ χώρᾳ, τὴν αἰσχρὰν ἀσέλγειαν, τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς διαφθορᾶς.

Ἀπὸ πολλοῦ ἦδη, ἡ καταφρόνησις τῶν ἀρχαίων ἀξιωμάτων καὶ τῶν ἀγροίκων ἡθῶν εἶχε παρασκευάσει τὸ ἔδαφος· ὅθεν εὐχερῶς ἡ διαφθορὰ ἐρριζώθη, καὶ ἐξετάθη μολύνουσα τὰς ἀγνάς ἐκεῖνας ἐστίας. Ἡ ἀκολασία, αἱ νόσοι καὶ ἡ ἐνδεια, ἔλκη φρικώδη, διέφθειραν τὰς οἰκογενεῖας ἐκεῖνας, ὕγιεις ἄλλοτε καὶ εὐπόρους· μετὰ τινα δὲ ἔτη, ἡ μικρὰ ἐκείνη κοινότης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῆς κακίας καὶ τῆς ἀργίας, ἠνω-

μένη δὲ διὰ τῶν δεσμῶν τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῆς ἐνδείας συνώμοσεν ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν παρχκειμένων χωρίων.

Ἡρπάζον ζῶα καὶ ζένας γαίτας ψευδεῖς εἰς τοὺς δικαστὰς προσάγοντες μάρτυρας μεθ' ὧν ἀποτρόπαιος ὄρκος συνέδεεν αὐτούς.

Ἐπῆλθεν ὅμως τέλος ἡ τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων τούτων. Οἱ γονεῖς ἐρριφθῆσαν εἰς τὴν εἰρηκτὴν, τὰ δὲ τέκνα των, ὀρφανά, περιφρονούμενα, διεσπαρμένα, ἔτρωγον ἀλητευστὰ ἀνά τοὺς ἀγρούς τὸν πικρὸν τῆς ἐλεημοσύνης ἄρτον.

Εὐτυχῶς ἠγνόουν τὰ ἀτυχήματα ταῦτα, καθήμενος δὲ παρά τὴν πηγὴν, ἀπεθαύμαζον τὸ δικηγέες νᾶμα καὶ τὸ ἀνθεῶν βρῦον, ὑποθέτων ὅτι οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι εἰργάζοντο εἰς τὰ δάση ἢ μακρὰν ἐπεστάτου τῶν πολυαριθμῶν ποιμνίων των.

Ἡὼς ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ ὅτι ἐν τῷ ἀπομεμακρυσμένῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ὑπὸ τὴν τερπνὴν ἐκείνην σκίαν, λαὸς διεφθέρη ὑπὸ τῶν ἐλκῶν, ἅτινα καταβιβρώσκουσι τὸν ὄχλον τῶν μεγαλοπόλων·

Ἡὼς νὰ μὴ πιστεύσω ὅτι ἐπὶ τῶν ὑψηλοτάτων ἐκείνων ὀρέων δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄρωμα τῆς ἀθωότητος, ὕπερ ἐκεῖ ἐπιζητούμεν ὡς εἰς ἱερὸν ἄστυλον·

Καὶ ὅμως δυσκόλως κατανοεῖται ἡ ἀπάτη, εἴτι τὸ κάλλος τῆς φύσεως συγκινεῖ εὐκόλως τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων ἢ εὐγλωττος τῶν ὀρέων σιγὴ ἀνυψοῖ καὶ ἐξαγνίζει τὴν καρδίαν, ἀνακτωμένην, ὡς εἶπεν, τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀγνότητα, καὶ καταφρονοῦσαν τῆς κακίας καὶ τῶν χαμερπῶν παθῶν.

Περὶ ὄραν ἑνδεκάτην, νέφη τινὰ ἐφάνησαν ἐν τῷ οὐρανῷ, σφοδρὸς δὲ καὶ ψυχρὸς νότιος ἄνεμος ἤρξατο πνεῶν.

Ἐνεθυμήθη τὴν πρόρρησιν τοῦ ὀδηγοῦ καὶ ἐγέλασα ἀναλογιζόμενος τὸν λόρδον, ὅστις θέλων ν' ἀποφυγῇ ὄθην τὸν ὄλον τοῦ κυνηγοῦ ἐπέπεσεν εἰς ἐνέδραν, ἣν αὐτὸς ἔστησεν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅτε τὸ δάσος ἦτο ἥττον πυκνόν, ἔβλεπον τοὺς δύο ἡμίονους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου.

Ὁ λόρδος καὶ ἡ θυγατὴρ του προέβαινον σιωπηλοὶ αἴφνης ὁ ὀδηγὸς ἔλαβεν ἐκ τοῦ χαλκοῦ τὸν ἡμίονον τῆς νέας μίς ἵνα δεῖξῃ παράδοξόν τι φαινόμενον.

Συνειθίζουσιν οἱ ὀδηγοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων νὰ δεικνύωσιν εἰς τοὺς ὁδοιπόρους κηλῖδα τινὰ ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Φίτζ χρώματος εὐρωτιῶντος σιδήρου.

Αὕτη ὁμοιάζει πρὸς γίγαντα φέροντα κιτρίνην περισκελιῶδα, καλεῖται δὲ ὁ γίγας τοῦ Φίτζ.

Τὸ περίεργον ἐκεῖνο ἐδείκνυεν ὁ ὀδηγὸς τῇ δεσποινίδι, ὀνομάζων τὴν περισκελιῶδα. Γνωστὸν ὅπως τὰ ἀγγλικά ὠτα ἀπεχθάνονται τὴν λέξιν ταύτην. Ἡ νεάνις ἐκ τούτου ἠρυθρίασεν, ὁ δὲ λόρδος πολὺ ἐχολώθη.

— Ἐκεῖ, ὑψηλά, ἐπανελάμβανεν ὁ ὀδηγός, βλέπετε . . . τὸ κίτρινον πανταλόνι.

— Ἀπαγορεύω σέ, ὀδηγός, ταύτην τὴν λέξιν.

— Ἴσως ὁ κύριος δὲν τὰ βλέπει. Ἐδῶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ράβδου μου.

Ἡ νεάνις ἔτι μᾶλλον ἠρυθρίασεν.

— Νέος ἀνάγωγος σύ ! προσέφρων λόγους αἰσχροὺς . . . Ἐπλήρωσα, πρέπει ὑπαικούειν ἐμέ.

Εἶτα στραφεὶς πρὸ τὴν κόρην του,

— Ἐμπρὸς Κλαίρη, ἀνέκραξεν.

Ἐν τούτοις ὁ ὀδηγός, ἀπλῶς κυνηγὸς ὀρεινός, ἀγνωστὸν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ καλοῦ κόσμου, οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῶν συμβου-

λῶν καὶ ἐπιπλῆξιν τοῦ λόφου, θεῖς δὲ εἰς τὸ στόμα του ὑπερμεγέθη καπνοσύριγγα πλήρη καπνοῦ, ἤναψεν αὐτήν.

— ὦ ! τί φοβερὰ ὄσμή ! Δὲν θὰ ὑπομείνω ἂν ὁ ἄνθρωπος οὗτος καπνίζῃ, εἶπεν ἡ Κλαίρη.

— Ἀφόρητον σὺ τέρας, ἀνέκραξεν ὁ λόφος. Ἀπαγορεύω καπνίζεῖν... ἡ κόρη φοβεῖται ἄρωμα.

— Δὲν εἶνε ἄρωμα, εἶνε πολὺ καλὸς καπνός !

— Ἄρωμα κάκιστον, αἰσχρὸν ἀπαγορεύω...

— Καλὰ, θὰ βιάσω κατόπιν.

— ὦ ! ὦ ! τὸν ἡμίονον... ἀνέκραξεν ἡ δεσποινίς.

— Αἶ ! τὸν ἡμίονον... Ἀπαγορεύω καπνίζεῖν... Δὲν πληρῶν ἀπολύτως, διάβολε, αἰσχρέ.

— Εἰς τὸν διάβολον ! Καλλίτερα νὰ ὀδηγῇ τις κτήνη. εἶπεν ὁ ὀδηγὸς φυλάττων τὴν καπνοσύριγγα. Ἐμπρός, θὰ ἔχωμεν κακὸν καιρὸν, πρέπει νὰ φύγωμεν.

Τῶντι, τὸν οὐρανὸν σκιεραὶ κατεκάλυψαν νεφέλαι ὅλας τὰς κορυφὰς ἀποκρύψασαι, ὀρηκτικὸς δὲ ὁ ἄνεμος ἀνήγειρε ἐν ταῖς βράθεσι κόνιν.

Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἀνεβαίνουσαν ὠρῶν, καὶ ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ ἐφαίνετο ἀκόμη μακρὰν.

Καταλιπόντες τὰ δάση ἀφικόμεθα εἰς τοὺς βράχους τοῦ Σιζ. ὅστινες ἀπέκρυπτον τὴν θέσιν τῆς κοιλάδος Σερβῶ.

Ἡ σιηνὴ αἴφνης μετεβλήθη ἀριστερῶν βράχοι ἀπρόσιτοι, δεξιῶν οἱ πρόποδες τοῦ Βυεῖ, κεκαλυμμένοι ὑπὸ πάγου καὶ σκληρῶν πετρῶν περὶ ἡμᾶς, χώρα ἔρημος, ἀπαίσιος, χιονοσκεπής.

Ὁ λόφος ἀποτεινόμενος εἰς τὴν Κλαίρη.

— Φοβοῦμαι μὴ ὁ ἄθλιος οὗτος ἄγνοῇ τὸν δρόμον.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἐκείνη τεταραχμένη.

— Ὄδηγεῖς κακῶς, ὀδηγέ !

— Τώρα φωνάζετε ! Ἐμπρός, ἔμπρός, δὲν ἔχομεν καιρὸν.

— Φοβοῦμαι πολὺ, πάτερ μου.

— Ἐμπρός, ἔμπρός. Χθὲς πὸ βράδυ δὲν μ' ἀκούετε, τώρα θὰ ἴδωμε πῶς θὰ φύγωμε.

— Θέλω νὰ ἐπανάλω ! θέλω εὐθὺς νὰ ἐπανάλω ! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινίς.

— Εἶνε ἀδύνατον, κυρία. Βέβαια καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἐμένομεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Στήτω ἡμίονος, στήτω ἡμίονος ! διέταξεν ὁ λόφος.

Ἄλλ' ὁ ὀδηγὸς περιφροντικῶς ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

— Στήτω ἡμίονος, στήτω ἡμίονος !

Ὁ ὀδηγὸς προβαίνων πάντοτε παρετήρει τεταραχμένος ὁπισθεν ἡμῶν τὸν οὐρανόν.

— Κακά, πολὺ κακά, ἐψιθύρισε. Εἶτα, αἰφνιδίως σταματήσας τοὺς ἡμίονους,

— Κύριε, κυρία, πρέπει νὰ καταβῆτε ἀμέσως, ἀνέκραξεν.

— Νὰ καταβῆτε ἀμέσως ; ἀνέκραξεν συγχρόνως πατήρ καὶ θυγάτηρ.

— Καὶ εὐθὺς νὰ καταβῆτε. Τώρα εἶνε ἀργὰ νὰ στρέψωμεν ὀπίσω. Ἡ θύελλα μᾶς καταδιώκει, θὰ μᾶς φθάσῃ καὶ ἀλλοίμενον. Ὁ λόφος εἶνε ἀκόμη μακρὰν, ἂν θελήσωμεν νὰ διαβῶμεν θὰ χαθῶμεν πρὶν φθάσωμεν. Πρέπει ν' ἀναβῶμεν τὸν βράχον αὐτὸν. Ἐκεῖ θὰ εἶμεθα ἀσφαλεῖς. Οἱ ἡμίονοι θὰ εὕρουν μόνον τὸν δρόμον. Ἐμπρός λοιπόν, κάτω, κάτω λοιπόν!

Οἱ λόγοι τοῦ ἀνθρώπου τούτου κατετάραξαν τὸν λόφος. Κατέβη τῆς ἡμίονου ἐν σιωπῇ. Τότε ἐπλησίασα.

Ἡ νέα μίς ἔτρεμεν ὡς φύλλον.

Ἐβόηθησα αὐτὴν νὰ κατέβη τῆς ἡμίονου παραθαρρύνων αὐτήν. Ὅτε ὁ πατήρ τῆς εἶδε τοὺς τρυφεροὺς πόδας τῆς βυθιζομένους εἰς τὴν χιόνια, ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ὄδηγέ, εἶπον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐν σπουδῇ διηυθέτει τὰ ἐπιστάγματα τῶν ἡμίονων, σὺ δύνασαι νὰ μᾶς σώσης. Πολλὰ ἤκουσα περὶ τοῦ θάρρους καὶ τῆς φρονήσεώς σου εἰς σέ ἐμπιστευόμεθα.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν λόφος.

— Μὴ φοβεῖσθε, κύριε. Καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ συνειθισμένος εἰς τὰ ὄρη. Ἐγὼ καὶ ὁ καλὸς οὗτος νέος θὰ βαστάσωμεν τὴν δεσποινίδα ἂν καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ κόπου.

— Εὐγνώμων πολὺ, ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλὸς λίαν συγκινημένος.

Καὶ ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμην ὀλίγον τεταραχμένος.

Ἐνεθυμήθην τοὺς λόγους τοῦ ποιμένου τῆς προτερίας ἀπαίσιος προαισθήματα κατέβλητον τὴν καρδίαν μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διεξοδικῶς μοὶ διηγήθη τὸν θάνατον τοῦ νέου Ἀγγλοῦ καὶ τῆς συζύγου τοῦ Πέτρου ἔφρισσαν ἀναλογιζόμενος τὸν οἰκτρὸν θάνατον τῆς ἀθλίης ἐκείνης. Ἡ ἀτυχὴς γυνή, ἀναβάσασα τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ἠσθάνθη ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις τῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἀνηράπη ὑπὸ τοῦ μαινομένου ἀνέμου καὶ ἐτάφη ὑπὸ ὑπερμεγέθους ὄγκου χιόνος ἐν ταῖς στενοῖς ἐκείνοις βράθεσι. Ἐν τούτοις ἀπαίσιος ἐπήρηχοτο ἡ λαϊλαψία ἐκ τοῦ ζοφεροῦ οὐρανοῦ, ὠρουμένης ἤδη ἐπὶ τῆς κοιλάδος. Μετ' ὀλίγον θὰ καταλαμβάναν ἡμᾶς.

Εὐθὺς ὡς ὁ ὀδηγὸς διέκριεν αὐτήν, πρὶν ἢ κατανοήσωμεν ἡμεῖς τὸν επικρατέμενον κίνδυνον, προσήλωσεν εἰς αὐτὴν διαρκῶς τὰ ἀνήσυχτα βλέμματά του, ὑπολογίζων συνετῶς τὴν διεύθυνσιν, μαντεύων τὴν ἀπόστασιν καὶ κρίνων ἀσφαλῶς ὅτι ἵνα μὴ ἀπώλεσθῶμεν ἔπρεπεν, ὅσον τάχιστα, ν' ἀνέλθωμεν τὸν προκείμενον βράχον, ἐφ' οὗ ἤδη ἐν σπουδῇ ἀνερωχίθημεν.

Αἱ ἡμίονοι ἀφειθέντες ἐλεύθεροι, ἔφυγον ἀνορθοῦντες τὴν κεφαλὴν καὶ χρεμετίζοντες. Καταλιπόντες δὲ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἤλθομεν καὶ τραπέντες ἀριστερῶν, ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν θύελλαν, εἰσῆλθον εἰς σκοτεινὴν στενωπὸν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄφαντοι.

— Ἐμπρός ! ἔμπρός ! ἀνέκραξεν ἀκαταπύστως ὁ ὀδηγός.

Ἦτο ὅμως τοσοῦτον τραχεῖα ἡ ἀνάβασις, ὥστε ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ χιών, δυσχερῶς ὁ δεξιώτατος τῶν κυνηγῶν θὰ ἠδύνατο νὰ βιάζη ὄρθιος.

Ὅθεν μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνηράχηθα, ἀποθαρρυνόμενοι ἐκ τῶν προτροπῶν τοῦ ὀδηγοῦ.

Ἡ νέα μίς, καταστέλλουσα τὸν φόβον τῆς, ἵνα μὴ εἴτι μᾶλλον φοβίσῃ τὸν καταπεπληγμένον πατέρα τῆς, κατέβαλλε μέγιστον κόπον, ἵνα ἀνέλθῃ. Αἱ δυνάμεις τῆς ὅμως προφανῶς ἐξέλειπον, καὶ ἀφοῦ πρῶτον δειλῶς ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὸν βραχίονα μου, ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος ἐπ' ἐμοῦ, ἀναγκασθέντας ἤδη νὰ φέρω αὐτήν.

Κεκτηκῶς καὶ φρονῶν ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἔπιπτον θύμα ἀπαίσιου μοῖρας, ἐνεθαρρύνθη ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς τὸν ἐσχατὸν διατρεχούσης κίνδυνον νεάνιδος, καὶ μετ' ἀγῶνα δεινὸν κατώρθωσα μετ' αὐτῆς ν' ἀνέλθω τὴν κορυφὴν, ὅπου κατέλιπον αὐτὴν καὶ ἔδραμον πρὸς τὸν κινδυνεύοντα πατέρα τῆς.

Ὁ ἀτυχῆς λόρδος εὐρίσκετο ἡμιθανῆς σχεδὸν πρό τινας φοβεροῦ βραθύρου, διότι ἀπομακρυνθεὶς τοῦ ὁδηγοῦ, ὅπως διὰ συντομωτέρας ἀνέλθη ὁδοῦ, εὐρέθη αἵφνης ἐπὶ τεμαχίου βράχου ἐτοιμορρόπου, κειμένου ἐπὶ ὑψώματός τινας.

Τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐκίνησεν ὀλίγον τὸν μέγαν ἐκείνον ὄγκον, τοσοῦτον δὲ ἐφοβήθη ὁ λόρδος, ὥστε νεκρὸς σχεδὸν ἔκλινε τὸ γόνυ καὶ τρέμων ἀνέμενε τὸν θάνατον.

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν καὶ παραμεμρφωμένον· ἡ κόρη του βλέπουσα αὐτὸν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ἐν ταύτῃ θλιβερᾷ καταστάσει, ἐξέβαλλε τρομερὰς κραυγὰς.

— Ἄφετε! ἐκραύγαζεν ὁ λόρδος. Τὴν κόρην, τὴν κόρην!

Τότε ὁ ὁδηγός :

— Καρδιά, καλὴ μου κυρία, καρδιά, δὲν εἶνε τίποτε.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς με :

— Ἄς φέρωμεν αὐτόν, εἶπε.

Μετ' ὑπερανθρώπους ἀγῶνας ἀνήλθομεν καὶ ἐπὶ ὀλίγων ποδῶν χώρου μήπω κεκαλυμμένου ὑπὸ τῆς χιόνος ἐστήμεν καὶ οἱ τέσσαρες.

Ἡ θύελλα ἐν τούτοις ἐπήρχετο, ὁ θάνατος ἐπέκειτο.

— Δὲν θ' ἀποθάνωμεν ἐδῶ! εἶπεν ὁ ὁδηγός· θὰ λάβω εἰς τοὺς ὤμους μου τὸν κύριον ὁποῖος εἶνε βαρύτερος· σεῖς λάβετε τὴν δεσποινίδα. Προσέχετε πολὺ· τώρα θὰ καταβῶμεν ὅπου πατῶ ἐκεῖ νὰ πατῆτε· εἶνε εἴκοσι πόδες χιόνι καὶ ὑπάρχουν πολλαῖς τρύπες. Καρδιά, καλέ μου κύριε! καρδιά, κορίτσι μου! Δὲν εἶνε τίποτε! Πιέτε νὰ φύγωμεν.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

I. Γ. Σ.

ΔΙ' ἘΝ ΦΙΛΗΜΑ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α

Ἐξηλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς ἡ νεαρὰ κόμησσα Εὐα Βάλρεϋ ἀνεγίνωσκε ἐπιστολήν, ἣν τελευταίως ἀπέστειλεν αὐτῇ ἡ θεία τῆς, ἐν ἣ ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐκ δευτέρου αὐτὴν νυμφευμένην. Τοῦτο ἀντέβαινε εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς ὠραίας χήρας, ἣτις ἐσκέπτετο ὅτι :

— Ὁ σύζυγος εἶνε πάντοτε βάρος, ἐὰν κρίνω περὶ τούτου ἐκ τοῦ μακαρίτου ... ἡ θεία ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκεῖνος ἐξηρεῖτο ... λησμονεῖ, νομίζω, ὅτι αὐτῇ ἡ ἴδια μοὶ ἐσύστησεν αὐτὸν ὡς ἔχοντα πάντα τὰ προσόντα. Καὶ τώρα δὲν θέλω νὰ πιστεύσω καὶ πολὺ εἰς τοὺς λόγους τῆς. Ἄς λέγει ὅ,τι θέλει.

Καὶ ἐγερθεῖσα περιεφέρθη ἐν τῷ ὀλίγοντι μετ' ὀλίγονδὲ :

— Μὲ προσεκαλεσεν εἰς τὸν πύργον τῆς, ἀνεβόησέ, πρέπει ἄρα γε νὰ ὑπάγω ;... Καὶ διὰ ὄχι ;

* *

Ἡ Εὐα συνεζεύχθη τὸν κόμητα Βάλρεϋ ὄχι ἐξ ἔρωτος, ἀλλ' ὅπως ἀποπλύνῃ σπουδαίαν κηλίδα.

Ὁ κόμης μετὰ βίον ἐκδοτὸν ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ πρὸς τοῦτο κατέφυγεν εἰς τὴν θείαν του Ἀλίκη, γερωντοκόρην καὶ ἐπιτηδεῖαν προξενήτριαν. Αὕτη, νομίζουσα τὴν Εὐαν ἀξίαν διὰ τὸν ἀνεψιὸν τῆς, τῷ ἐπρότεινε αὐτὴν καὶ κατώρθωσε νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα. Ἡ Εὐα ὅμως δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον καὶ ὅτε τῇ εἶπεν :

— Ἰδοῦ ὁ σύζυγός σου, ἀνεχώρησε διὰ τρόπου ἐκφράζοντος :

— Ἐγὼ δὲν θέλω γερωντιδία.

Χειμερινὴν τινα ἐσπέραν, ἐνῶ ἐν μιᾷ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη Βάλρεϋ καὶ ὁ προστάτης τῆς Εὐας ἔπαιζον πικέτον, ἐν ἑτέρᾳ ἡ νεαρὰ κόρη ἔπαιζε κλειδοκύμβαλον.

Ὁ κόμης ἴστατο πλησίον τῆς καὶ ἔστρεψε τὰς σελίδας τῆς μουσικῆς θαυμάζων τὴν ἐπίχαριν εὐκίνησιαν τῶν ἀθρῶν τῆς χειρῶν καὶ ψελλίζων εἰς αὐτὴν μυρίας συμπαθητικὰς λέξεις.

— Ἄφ' ὅτου σὰς ἐγνώρισα, δεσποινίς, ἠννόησα τί εἶνε ὠραιότης καὶ χάρις.

— Ἀλλὰ πρότερον, κόμη, δὲν ἐγνώριζετε τίποτε ; ἠρώτησεν αὕτη εἰρωνικῶς.

— Τίποτε! ... ἐνόμιζον ὅτι ὁ ἔρωτος εἶνε εἰδύλλιον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τῶν ποιητῶν.

— Ἐνῶ τώρα ; ἠρώτησεν ἡ Εὐα ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτας.

— ὦ ! τώρα, ἀπήνησεν ἐκεῖνος στεναζῶν, ὑποφέρω ἀπὸ τὸ φοβερὸν αὐτὸ πάθος, διότι ... σὰς ἀγαπῶ.

Καὶ ἐπιθυμῶν νὰ πιστοποιήσῃ τοὺς λόγους ἐπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

Ἡ Εὐα προσβληθεῖσα ἀφῆκε πάραυτα τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ ὀματίον τῆς, τοῦ κόμητος αἰτοῦντος συγγνώμην.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθη. Τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἦτο δι' αὐτὴν, τὴν τοσοῦτον αὐστηρῶς ἐκπαιδευθεῖσαν, κηλὶς μόνον διὰ τοῦ τοῦ γάμου ἐξάλειψμένη.

Τῇ ἐπαύριον, παρὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν κακὴν διαγωγὴν τοῦ κόμητος, ἐζήτησεν ἐπιμόνωσ αὐτὸν εἰς γάμον...

Μετὰ τριῶν ἐτῶν συζυγίαν καθ' ἣν ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἕνεκα τῶν ρευματισμῶν καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ κ. Βάλρεϋ ἡ Εὐα ἔμεινε χήρα ἀποκτήσασα καὶ υἱόν.

* *

— Ἄ ! πῶς εὐρίσκεις τὸν κύριον Μελσέδ ; ἠρώτα ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη τὴν χήραν Βάλρεϋ ὅτε αὕτη ἀφίχθη εἰς τὸν πύργον.

— Ὅχι ἄσχημον, θεία μου !

— Τί ; ὄχι ἄσχημον! κνέκραξεν ἀγανακτοῦσα ἡ γερωντοκόρη, εἶνε πολὺ καλός.

— Ὁ φίλος του κύριος Δαθᾶν εἶνε καλλίτερος.

— Παιδί μου, δὲν σὲ ἔρωτῶ περὶ τοῦ κυρίου Δαθᾶν.

— Εἶνε καλλιτέχνης, θεία μου.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, σιωπῇ !

— Ἡσύχασε, θεία μου, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ξαναὑπανδρευθῶ.

Τοιοῦτοτρόπως προσεπάθει ἡ γερωντοκόρη νὰ νυμφεῖσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς μετὰ τοῦ Μελσέδ.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης ὁ Ἰάκωβος Δαθᾶν, εἰσερχόμενος εἰς τὸν κήπον τοῦ πύργου ἤχητο νὰ ἀπαντήσῃ μόνην τὴν νεαρὰν Βάλρεϋ, ἵνα ἐκφράσῃ αὐτῇ τὸν ἔρωτά του μετ' ὀλίγον ἤκουσε βήματα καὶ συνομιλίας καὶ εἶδε τὸν Μελσέδ καὶ τὴν Εὐαν κρατούμενους ἀπὸ τῶν χειρῶν. Ἐκ τοῦ διαλόγου αὐτῶν ἠδυνήθη μόνον νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐξῆς φράσιν τῆς Εὐας :

— Λέγετε ὅτι μὲ λατρεύετε ; λοιπὸν διατί νὰ μὴ ἀγαπήσω τὸν ἀγαπῶντά με... Ἄλλὰ...

Ἄλλὰ μήπως ἐχρειάζεται περισσότερον ; τὰ πάντα ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς φράσεως ταύτης. Ἡ Εὐα προετίμα αὐτοῦ τὸν Μελσέδ' ἐν μόνον τῷ ὑπελείπετο, νὰ φύγῃ μακρὰν καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανίδῃ πλέον.

Τὴν ἐπομένῃν ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ ἀποχαιρετίσῃ τὴν Εὐαν καὶ τὴν θεῖαν τῆς, νὰ ἀπέλθῃ τοῦ πύργου.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Εὐα ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τῆς τὸν μετὰ τοῦ Μελσέδ' διάλογον, ἐνῶ ὁ τριετής υἱὸς τῆς ἐπαιζε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Αἰῶνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἐφάνη εἰσερχόμενος ὁ Δαθάν. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεαρᾶς κυρίας ἐταράχθη καὶ ὑποκλιθεὶς ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἠμπόδισε.

— Φαίνεται, κύριε, ὅτι ἡ παρουσία μου σὰς ἀποδιώκει τῆς αἰθούσης, τῷ εἶπεν.

— Ὡ ! κυρία, ἐπιθύρῃσεν ὁ νεανίας, τὸναντίον... ἀλλὰ...

— Ἄλλὰ τί ; ἠρώτησεν αὐτὴ μετὰ συμπαθείας.

— Ἀπέρχομαι τοῦ πύργου ἀμέσως.

— Ἄ ! καὶ σεις, εἶπε πικρῶς, φεύγετε ; θὰ ἀκολουθήσετε, τὸν κύριον Μελσέδ'.

— Δὲν ἐννοῶ, κυρία, τί λέγετε φεύγω αὔριον, διότι δὲν δύναμαι νὰ βλέπω τὸν θρίαμβόν του· μὴ ἀποδώσετε τοῦτο οὔτε εἰς φθόνον, οὔτε εἰς ζηλοτυπίαν· τὰ ὄνειρά μου ἦσαν τόσον ἀνάξια τῆς καταστάσεώς μου καὶ τόσον ἐπιθυμητὰ αὐτά, ὥστε ἐπὶ τῇ μὴ πραγματοποιήσει τῶν, ἡ καρδία μου ἔπαθε σφοδρῶς.

— Μὲ πόσον πόνον τὰ διηγείσθε ! διέκοψεν ἡ χήρα τοῦ κόμητος· φαίνεται ὅτι πάσχετε· καθήσατε ἐδῶ, προσέθηκε προσφέρουσα αὐτῷ θέσιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Διηγηθῆτέ μοι τὰ παθήματά σας.

— Ὡ ! μὴ γελάσετε· θὰ ἦτο ἄδικον ! Χθὲς εἰς τὸν κῆπον εὐρισκόμενος ἤκουσα σχεδὸν ὀλόκληρον τὸν μετὰ τοῦ κυρίου Μελσέδ' διάλογόν σας.

— Καὶ λοιπὸν ;

— Ἄλλὰ γνωρίζετε καλῶς... σὰς ἀγαπῶ ἤλπισα πρᾶγμα ἀδύνατον· ἐγὼ, ἀπλοῦς ζωγράφος, νὰ συζευχθῶ τὴν κυρίαν Βάλρεϋ, κόμησσαν καὶ ἑκατομμυριοῦχον. Ὡ ! πόσον ἀνόητος ἦμην !

Ἡ κόμησσα συνεκινήθη.

— Ἐπὶ τέλους τί σπουδαῖον ἤκουσατε ; ἠρώτησε.

— Τί ἤκουσα ; ἐλέγετε : νὰ μὴ ἀγαπήσω τὸν ἀγαπῶντά με ; Μειδίσμα διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς Εὐας.

— Ἄλλὰ, κύριε, μόνον τὴν ἀρχὴν τοῦ διαλόγου ἤκουσατε, τὸ τέλος ἦτο ὡς ἑξῆς : «Κύριε μαρκήσιε, ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὡς ἐκ λυπηρῶν περιστάσεων ἀπώλεσα σχεδὸν πᾶσαν τὴν περιουσίαν μου καὶ ἐπομένως καὶ τὸ τέκνον μου· θὰ εἴμεθα βάραι τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον θὰ νυμφευθῶ.»

— Ἡ ὀηλωσις αὐτὴ δὲν σημαίνει τίποτε, ἐνῶ τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθηματὰ σας...

— Ἄλλὰ, εἶπεν ἡ Εὐα ἀνυπομονοῦσα, οἱ λόγοι μου δὲν εἶχον τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν τοῖς ἀποδίδετε· ἀκούσατε τί μοι εἶπεν ὁ μαρκήσιος : «Κυρία κόμησσα, σὰς λατρεύω, ἀλλ'

ἡ οἰκογένειά μου δὲν ἐπιθυμεῖ, νὰ συζευχθῶ γυναῖκα χωρὶς προίκα· οὕτω θυσιάζω τὴν ἐρωτὰ μου καὶ αὔριον ἀναχωρῶ ἐκ τοῦ πύργου.»

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔλαθε τριαιτὴν ἀπόφασιν.

— Καὶ ὅμως σήμερον τὸ πρωὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Δαθάν βλέπων ὅτι ἡ Εὐα δὲν ἀπώλεσθη δι' αὐτόν, ἀνέλαθε θάρρος καὶ ἐφέλλισεν :

— Ἐὰν θέλετε νὰ στηριχθῆτε εἰς ἐμέ, ἐὰν μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἐλπίσω, θὰ σὰς καταστήσω πλουσίαν, εὐτυχῆ, ὁ υἱὸς σας θὰ γείνη υἱὸς μου.

Καὶ ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε ἐπαιζεν ἀδιάφορον παρὰ τοὺς πόδας των, παρατηρῆσαν τὰ δάκρυά του ἠγέρθη.

— Διατί κλαίετε, κύριε ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Δαθάν δὲν ἀπήντα :

— Ἐλα, φίλησε τὴν μαμὰ, προσέθηκε τὸ παιδίον, ἔτσι κάνω καὶ ἐγὼ ὅταν κλαίω.

Καὶ διὰ τῶν μικρῶν του βραχιόνων ἐπλησίασε τὰς κεφαλὰς τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ Ἰακώβου.

Ὁ Ἰακώβος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ, καὶ εὐτυχῆς ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὠραίας χήρας, ἥτις οὐδὲν ἄπεφυγε τοῦτο.

Οὕτω ἡ Εὐα ἐνυμφεύθη καὶ πάλιν δι' ἐν φίλημα, ἀλλὰ τῶρα ἐκουσίως.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Γ. ΓΙΑΛΙΣΤΡΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

ΕΣΤΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφοροι τόμοι τοῦ ἀνωτέρου περιοδικοῦ ἀντὶ φράγκων 3,75 ἕκαστος.

Ἐπίσης δὲ ὀλόκληρος σειρά (1876. — 1891) τόμοι 32 ἀντὶ φράγκων 120.

Ἰδιαιτέρως δὲ σειρά τῶν δεκατεσσάρων (1883 - 1889) ἀντὶ φράγκων 50.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

500 000 000

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακινισθὲν ὀλόκληρον διὰ νέων καὶ ὄλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ βέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειογυτήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει εἰς ἀνδῆποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.